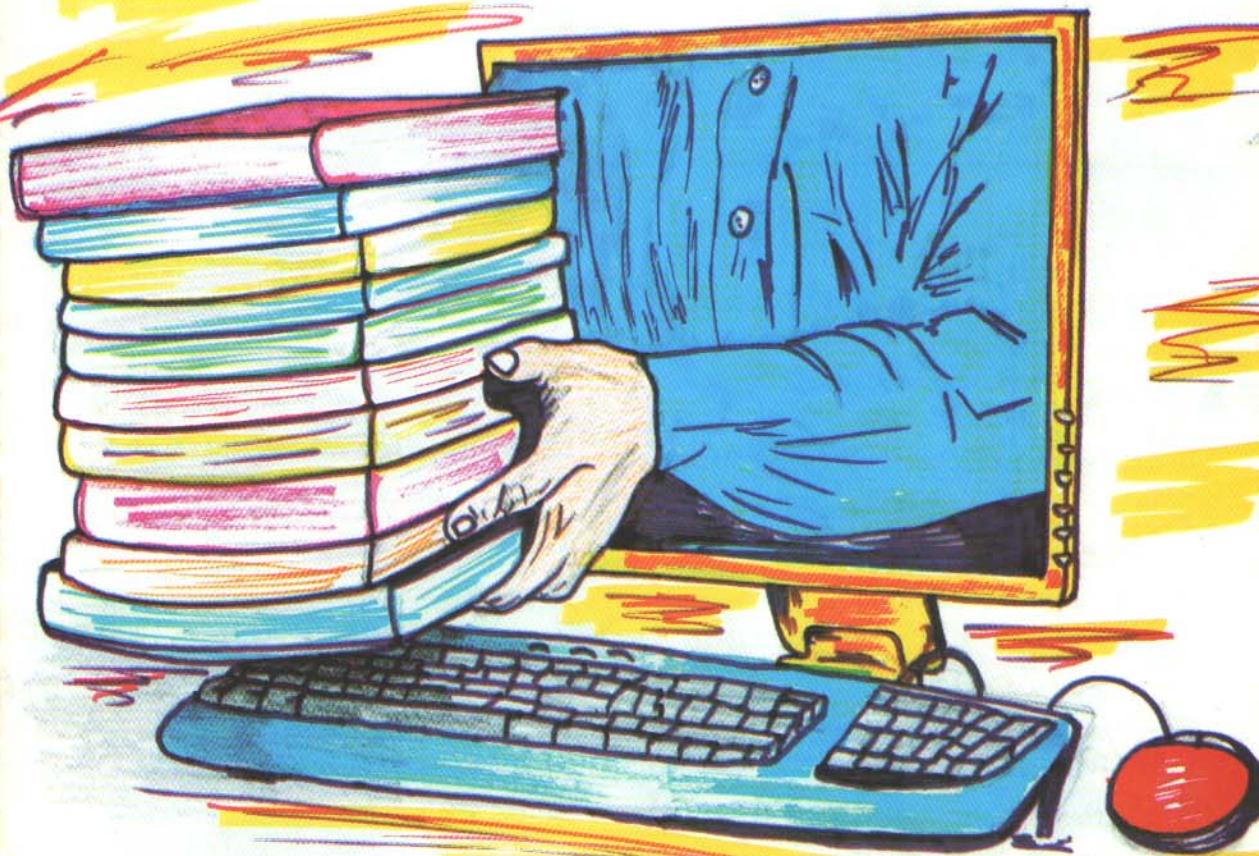

АВАНГАРДА 13

Лист ученика Гимназије у Ђуприји
мај 2010.

ТРИ ПУТА УРА ЗА ЗАКОН • МОРЕ КЊИГА
ЗАШТО ВАС СМАРАМО КАНЦЕЛАРИЈОМ
ЗА МЛАДЕ • КО НАМ ПРЉА ЈЕЗИК?
КАКО УБИТИ БЕБУ?! • ЧУВАЈТЕ ЖИВОТИЊЕ

Издавач:
Гимназија Ђуприја

За издавача:
директор, проф. Рајко Козомора

Уредник и лектор:
проф. Драгана Нешић

Редакција:
Катарина Станковић 4/3
Немања Милутиновић 4/3
Нина Радосављевић 3/3
Ивана Маринковић 3/3
Јелена Јоцић 3/2
Катарина Миљковић 3/2
Ива Јеремић 1/3
Тијана Николић 2/3
Тамара Николић 2/3

Сарадници:
проф. Владан Цветковић
проф. Милена Аћимовић
проф. Лидија Михајловић, психолог

Илустрације за насловне стране:
Огњен Стоилков 2/3

Припрема за штампу:
Зоран Божиновић Баја

Штампа:
CLIPART Ђуприја
035 47 57 16

Тираж:
350

Драги читаоци,

пред вама је нова АВАНГАРДА.

Осим што смо је обукли у ново рухо, нудимо вам занимљиве садржаје.

Новинари Авангарде били су веома вредни и предани свом хобију, па објављујемо двоброј.

За наш часопис говоре афирмисани писци, професори наше школе, признати спортисти, али и музичке звезде у успону као што је Миња Самарцић.

Наши новинари пропратили су кампање о борби против наркоманије и насиља у породици у којој учествују ученице наше школе.

Ако се питате утиче ли Facebook на љубавне везе и како – ми вам нудимо одговор.

Нешто више о Закону о образовању сазнаћете такође у овом броју.

Нећу вам открити све. Прочитајте сами и видећете да ћете се радо враћати овом броју.

Моје сараднике нећу да хвалим. Својим текстовима они показују свој таленат и зрелост.

Уредник

УВЕНУЛИ ЦВЕТ, УЗДИГНУТИ АНЂЕО!

Најлепшем цвету у башти живота су почупали корење, непредвидиво, много пре очекиваног... тек што се расцветао.

Али је зато небо добило новог анђела који ће да бди над свима нама у сваком тренутку.

Биљана, анђео наш, увек насмејана, ведра, спремна да помогне и да се нађе свима у тренутку слабости. Сећаћемо је се увек са осмехом на њеном милом лицу. Увек ћеш бити у нашим срцима и у нашим мислима. Ишчезнути не можеш, нити ћеш. Осмех твој, ширио је осећај позитивности у најмрачнијим тренуцима. Дружити се са тобом била је привилегија. У сваком живом бићу видела си добро и трудила се да одстраниш таму ако би је осетила. Често си користила реципицу Оскара Вајлда: "Свако може саосећати с пријатељевом патњом, али само префињена душа саосећа с пријатељевим успехом". Волела си искрено и знај да си још увек вољена. Ти си наш мали Вино Пу који сада са неба пази не само на своје најближе већ на све оне који су те свакодневно окруживали у наизглед

безазленим ситуацијама. Мислим да ни на тренутак ниси помислила да себе ставиш на врх листе приоритета, мада смо ти показивали, али опет не довољно да си ти била на нашој. Зато си имала толику величину пријатеља за коју се бојимо да нећемо поново срести.

Оставила си празнину, наша такозвана екипа више није потпуна, ниси ту да нас онако мајчински прекориш за неки непромишљени поступак. Да нам кажеш када нам је сукња прекратка, да другове погледаш оштро јер се нису обријали... А затим их загриш. Како те је звала професорка српског - наша мајка. Тако смо те гледали и поштовали, као нешто чисто и неискварено.

Тешко је да било шта кажемо или напишемо како бисмо се опростили са тобом, јер је несхватљиво. Мислим да сви верујемо у то да си ту, чак смо ти се и пар пута обратили када би неко лупио неку глупост... Увек ћеш бити ту, део нас самих. Где год да смо...

Тамара Филиповић 4/4

У КОЖИ НАУЧНИКА

пише: Нина Радосављевић

Актив природних наука Гимназије организовао је 4. децембра 2009. посету Фестивалу науке у Београду. Око 70 ученика заједно са својим професорима пошло је тог јутра за новим сазнањима... Посету смо започели предавањем са насловом: "Забрањено не дирати. Музеји науке у Шпанији". Два предавача приказала су нам напредак музеографије науке отварањем Музеја у Барселони. Било је прилично интересантно и ефективно то што је свако добио посебне слушалице ради лакшег праћења. Након овог, могли смо да своје слободно време искористимо истражујући и задржавајући се код свега што нас интересује.

Маса људи, велико пространство новина, на сваком кораку нешто непознато са стручњацима спремним да нам што више знања пренесу и задовоље нашу радозналост. На фестивалу сваком од нас се пружила шанса да се нађе у "кожи научника", сам открије како свет изгледа под микроскопом, како настају одређене хемијске реакције и, што је најважније, како се заправо долази до нових сазнања. Најразличитијим начинима је представљена наука, подједнако блиска и јасна сваком посетиоцу без обзира на узраст или ниво образовања. Видели смо примену научних открића на наш свакодневни живот, схвативши тако нешто врло битно - да је наука свуда око нас, само треба наћи креативни начин да је искористимо за своје потребе...

МОРЕ КЊИГА

пише: Тијана Николић

Сајам. Место где је богатство свима доступно. Љубав, мржња, завист, похлепа, забава, очај, магија и безброј других тема – за сваког је било нешто.

Посетиоци су сатима разгледали, тражили, куповали. Наслови књига налазили су се у мислима. Сваки је остављао различит утисак. Јачи или слабији – зависи од личности.

Највећи светски литерарни хитови, нова, стара издања све је било на једном месту. Не само да је избор био велики, него су се неке књиге могле наћи у комплетима и по знатно нижој цени. Одушевљена лица видела су се свуда. Да сте погледали једног човека са књигом у руци видели бисте у његовим очима испуњеност – а то су сви имали. Море књига није било ту само за љубитеље него и за особе које у животу нису прочитали књигу јер, једноставно не воле да читају. Показало им је заиста квалитетне уметничке радове поред којих нису могли да остану равнодушни.

У аутобусу коментари нису престајали. Неки су били одушевљени новим књигама, неки су већ почели да читају, а било је и оних који су поред књига наишли на познате личности као што су нпр. Андрија Милошевић, Љубиша Самарџић, Иван Тешановић... Позитивна енергија је све више расла. Песма се чула од Београда до Ђуприје – до краја путовања. Наравно, професори су увек били поред нас, добро расположени и спремни да нам предложе нека дела.

Књига је као један свет. Свет који је посебан. Док читате покушајте да кроз читање осетите сповствену унутрашњу снагу, оно што сте ви у ствари.

ГДЕ СУ УЧЕНИЦИ?

пише: Катарина Станковић

На почетку школске године, били смо очевици једног, по нашу школу, немилог догађаја. Као што знамо, професори у току свог радног односа морају да испуне одређен фонд часова да би могли да приме пуну плату за свој посао. За професоре који предају предмет који укључује и писмене задатке, тај фонд износи осамнаест часова недељно, а за оне који предају предмет без писмених задатака, тај фонд износи двадесет часова недељно. Све ово је, до сада, у пракси колико-толико функционисало, и професори су у овој школи могли да попуне свој фонд и буду задовољни. Међутим, како нас стално медији обавештавају и баш онако како учимо из демографије - број становника се константно смањује. Број рођене деце је са годинама све мањи, и природни прираштај прети да пређе у негативу. Заправо, када престанемо да убрајамо и наталитет са Косова и Метохије, а тај наталитет нам је до сада 'радио просек', видећемо да су резултати алармантни. Ово је прича коју су вероватно и врапци запамтили, али, ово је такође и проблем који директно утиче, у овом случају, на професоре ове школе, а у неком случају у будућности - и на наш сопствени живот. Мањи број одељења резултирао је и мањим бројем часова у школи... па су неки професори остали са испуњеним целим фондом, док су неки били принуђени да потраже додатне часове на другим местима. Критеријуми за одабир професора који ће остати у школи са пуним фондом, или, како се то стручније каже - за чијим радом постоји потреба, су: рад остварен у радном односу, образовање, резултати рада, имовно стање, здравствено стање и број деце на редовном школовању. Ако се деси да два професора имају исти број бодова, по овом систему бодовања, предност има онај професор који има дужи радни стаж, затим бољу стручну спрему... и тако редом.

Али... ако се запитам шта се то десило прошлог септембра, тј. на почетку школске године у овој школи, видећемо да није само мали број ученика проблем који су професори имали.

На самом крају августа месеца, када су

ученици већ одавно завршили са писањем жеља и са уписивањем у школе, Гимназија у Јагодини отворила је још једно одељење. Отварање тог додатног одељења на самом крају августа, надлежни су оправдали великим бројем ученика који жели да упише ту школу, тј. огромним интересовањем које су запазили на листама жеља. Како је могуће да неко отвори одељење када су све процедуре већ одрађене, када су сви са олакшањем одахнули јер се упис завршио? То остаје на савести држави, која по ко зна који пут, допушта да се у њој крше њени закони. Последица свега тога јесте да су се деца, која су била овде уписана у јуну, после отварања тог одељења пребацила у јагодинску Гимназију, а Гимназија у Ћуприји остала је са једним одељењем мање. Дакле, деца из Јагодине, вратила су се у школу у Јагодини, а деца из Ћуприје, која нису успела у јуну да упишу нашу Гимназију, уписала су се у неке друге школе. Ситуација је била и више него озбиљна: постојао је ризик да наша школа остане са само два одељења прве године. Али, срећом, ствари су се на време решиле и преостала деца су уписана код нас, па сада наша Гимназија има три одељења прве године.

На крају свега... ипак, наравно да су три одељења боља него два али, то није довољно за наше професоре и њихове фондове.

Године 2006. ова школа имала је 16 одељења, а ранијих година још више. Следеће школске године, имаће дванаест одељења. То је око 100 ученика мање него пре четири године. Да ли је ово проблем само за демографе, или и наш проблем, знак да треба да радимо на промоцији школе?

Верујем да огромну улогу у ширењу доброг гласа имају приче које причају ученици ове школе својим познаницима и родитељима. Школа, и када би издвојила новац за додатну промоцију, опет не би постигла толико колико може да постигне добар утисак самих ученика школе. Немила ситуација са мањим бројем ученика, довела је до рангирања професора по критеријумима са почетка текста. Али, међу тим критеријумима, квалитет наставе професора се готово не помиње, само се

донекле наговештава у 'результатима рада'. Наравно, ово није нешто што је одлука само наше школе - то је Колективни уговор који важи за целу земљу... али то не значи да ту одредницу не треба анализирати.

Када би први критеријум за одабир професора био квалитет наставе, сваки професор, невезано за то колики му је радни стаж, који су му расходи, колико деце издржава... потрудио би се да његов рад и његова настава буду што квалитетнији. Такав критеријум код професора би створио позитивни такмичарски дух, који би довео до повећања укупног нивоа знања и укупног квалитета школе. Такође, због високог критеријума, ниво укупног знања би порастао... ређе би се дешавало да деца из школе излазе са такозваним 'поклоњеним' оценама, а без конкретног знања. Али нажалост, није тако. Много година уназад, а и сада у септембру, професори су ранжирани по другим особинама.

Такође, оно што умногоме доприноси имиџу школе је рад Ученичког парламента. Ученички парламент је својим дугогодишњим радом радио на томе да се добар глас о овој школи рашири у граду. Организовањем акција

на локалном нивоу, име Гимназије се више пута поменуло и остало у подвести грађанима. Такође, признање за рад Парламента је и препознавање наше акције '70 метара проблема' као најбоље акције која позива на активизам у 2009. години у Србији. Поводом овога снимљена је и емисија 17. фебруара ове године о тој акцији, Парламенту, и овој школи. Управо због ових разлога, рад Парламента треба помагати, јер се на тај начин шаље порука граду да су ученици у овој школи активни, да их не интересују искључиво оцене, већ да раде на томе да атмосфера у овој школи буде што боља. Самим тим, више ученика би желело да се упише у школу чије име чује са таквим позитивним конотацијама.

Сви заједно, ми, ученици, и професори, треба да радимо на овом проблему. Професори, трудећи се да дају максимум од себе, трудећи се да подигну свој критеријум и буду што креативнији... а ми такође дајући свој максимум - форсирањем својих талената кроз рад школе припремама за разна такмичења, учествовањем у секцијама, као и активним учествовањем у свим дешавањима у школи, наставним и ваннаставним, и подржавањем рада Ученичког парламента.

ТРИ ПУТА `УРА` ЗА ЗАКОН!

пише: Немања Милутиновић

Нови Закон о образовању – закон по мери ученика. Бројне олакшице и брдо ученичких права део је закона који је половином септембра 2009. године ступио на снагу. Најдрастичније промене, у односу на претходни закон, односе се на изостанке и ђачке парламенте.

Наиме, по претходном Закону о образовању ученик је могао да направи највише 6 неоправданих изостанака, тако да му владање остане примерно. Нови закон предвиђа проширивање са 6 на чак 35 неоправданих изостанака, што је скоро шест пута више. Иако се ово чини као велико олакшање за оне који воле да 'кидну' повремено са часа, ситуација није тако једноставна. Наиме, са свим ученицима који направе више од 5 неоправданих изостанака, биће обављани појачани васпитни радови. За

оне који са часова неоправдано изостану више од 15 пута, предвиђен је Укор разредног старешине. У васпитном раду са ученицима највећу улогу ће, поред разредног старешине, имати и школски педагози и психолози.

"Од школског психолога се очекује да разуме зашто је школа или долазак на одређени час за ученика неприхватљив, зашто ученик бира да оде, уместо да остане у школи. То омогућава да се открију слабости и проблеми које има школа или сам ученик. А затим и да се ти проблеми решавају. То није лако, нити брзо. Овакав приступ захтева стрпљење, заинтересованост и вештине разумевања проблема ученика, спремност да се прихвате слабости наставних програма, метода рада, услова у којима се настава одвија. Тек ако имамо слуха да то разумемо имамо право и да од ученика тражимо да буде одговоран, упоран,

донекле наговештава у 'результатима рада'. Наравно, ово није нешто што је одлука само наше школе - то је Колективни уговор који важи за целу земљу... али то не значи да ту одредницу не треба анализирати.

Када би први критеријум за одабир професора био квалитет наставе, сваки професор, неvezано за то колики му је радни стаж, који су му расходи, колико деце издржава... потрудио би се да његов рад и његова настава буду што квалитетнији. Такав критеријум код професора би створио позитивни такмичарски дух, који би довео до повећања укупног нивоа знања и укупног квалитета школе. Такође, због високог критеријума, ниво укупног знања би порастао... ређе би се дешавало да деца из школе излазе са такозваним 'поклоњеним' оценама, а без конкретног знања. Али нажалост, није тако. Много година уназад, а и сада у септембру, професори су рангирани по другим особинама.

Такође, оно што умногоме доприноси имиџу школе је рад Ученичког парламента. Ученички парламент је својим дугогодишњим радом радио на томе да се добар глас о овој школи рашири у граду. Организовањем акција

на локалном нивоу, име Гимназије се више пута поменуло и остало у подсвести грађанима. Такође, признање за рад Парламента је и препознавање наше акције '70 метара проблема' као најбоље акције која позива на активизам у 2009. години у Србији. Поводом овога снимљена је и емисија 17. фебруара ове године о тој акцији, Парламенту, и овој школи. Управо због ових разлога, рад Парламента треба помагати, јер се на тај начин шаље порука граду да су ученици у овој школи активни, да их не интересују искључиво оцене, већ да раде на томе да атмосфера у овој школи буде што боља. Самим тим, више ученика би желело да се упише у школу чије име чује са таквим позитивним конотацијама.

Сви заједно, ми, ученици, и професори, треба да радимо на овом проблему. Професори, трудећи се да дају максимум од себе, трудећи се да подигну свој критеријум и буду што креативнији... а ми такође дајући свој максимум - форсирањем својих талената кроз рад школе припремама за разна такмичења, учествовањем у секцијама, као и активним учествовањем у свим дешавањима у школи, наставним и ваннаставним, и подржавањем рада Ученичког парламента.

ТРИ ПУТА 'УРА' ЗА ЗАКОН!

пише: Немања Милутиновић

Нови Закон о образовању – закон по мери ученика. Бројне олакшице и брдо ученичких права део је закона који је половином септембра 2009. године ступио на снагу. Најдрастичније промене, у односу на претходни закон, односе се на изостанке и јачке парламенте.

Наиме, по претходном Закону о образовању ученик је могао да направи највише 6 неоправданих изостанака, тако да му владање остане примерно. Нови закон предвиђа проширивање са 6 на чак 35 неоправданих изостанака, што је скоро шест пута више. Иако се ово чини као велико олакшање за оне који воле да 'кидну' повремено са часа, ситуација није тако једноставна. Наиме, са свим ученицима који направе више од 5 неоправданих изостанака, биће обављани појачани васпитни радови. За

оне који са часова неоправдано изостану више од 15 пута, предвиђен је Укор разредног старешине. У васпитном раду са ученицима највећу улогу ће, поред разредног старешине, имати и школски педагози и психолози.

"Од школског психолога се очекује да разуме зашто је школа или долазак на одређени час за ученика неприхватљив, зашто ученик бира да оде, уместо да остане у школи. То омогућава да се открију слабости и проблеми које има школа или сам ученик. А затим и да се ти проблеми решавају. То није лако, нити брзо. Овакав приступ захтева стрпљење, заинтересованост и вештине разумевања проблема ученика, спремност да се прихвате слабости наставних програма, метода рада, услова у којима се настава одвија. Тек ако имамо слуха да то разумемо имамо право и да од ученика тражимо да буде одговоран, упоран,

ДОШЛА МАЦА НА ВРАТАНЦА

пишу: Немања Милутиновић
Ива Јеремић
Нина Радосављевић

Крајем новембра 2009. године, на дводневном семинару у нашој школи, своја знања и искуства везана за Европску унију, нашим гимназијалцима пренели су Владимир Међен из Канцеларије за европске интеграције у Влади Републике Србије, као и Невена Дичић и Јована Зорић из Београдског центра за људска права. Поред сазнања која су присутни ученици могли да добију, пружена им је и прилика да конкуришу за средства којима би организовали активности по слободном избору, а које се финансирају у оквиру пројекта "Упознајмо Европску унију – Придружимо се!". Овај пројекат је под покровитељством амбасадe Шпаније у Србији и Шпанске агенције за међународну развојну сарадњу.

Ученицима наше школе су одобрена средства за чак две акције. Исти програм се одржава у двадесет пет градова широм Србије. Када све акције у Србији буду завршене, одржаће се ревијално такмичење, где ће бити одлучено која је активност била најбоља. Чланови који организују најбољу активност, добиће путовање у Шпанију.

„Ни мало, ни једном, ни понекад“ – назив је активности коју у нашем граду спроводе ученице другог разреда Гимназије. Како би својим вршњацима, али и основцима објаснили појам зависности од наркотика, Марина Лукић, Милица Шеатовић и Маријана Радвановић, довеле су и много стручних људи, који су ову тему приближили основцима и средњошколцима.

Организаторке ових активности нам наводе и разлоге због којих су се определиле баш за ову тему: "Дошло је до алармантног ширења наркоманије у свим земљама света. Најгоре од свега је то што су 45% наркомана управо деца између 10 и 17 година. Појединци нису ни свесни да је свака дрога опасна, да се не дели на лаку и на тешку, већ да је настанак зависности исти са било којим наркотиком, без обзира на начин коришћења. Циљ ове кампање јесте да сви схвате да имамо велики проблем.

Желимо да отворимо очи онима који их затварају пред истином, као и да омладину вратимо породици која се отуђила у трци родитеља за одржавањем егзистенције услед економске кризе. Овом кампањом апелујемо на све установе и људе уопште да помогну решавање и сузбијање овог проблема".

Друга екипа активиста, Нина Радосављевић, Катарина Бојковић и Ивана Маринковић, бавиле су се проблемом трговине људима. Оне истичу да је ово све већи проблем како у свету, тако и код нас. Модерно ропство лако увлачи наивне жртве у свој ланац, а из зачараног круга тешко је изаћи. Свесне опасности коју трговина људима представља у нашој земљи, ученице су покренуле кампању "Људи су Божији дар, НЕ роба", како би подигле свест младих о заступљености и значају овог проблема са крајним циљем да се у будућности смањи број жртава.

Заинтересовани средњошколци су на једнодневним семинарима кроз богат програм разноликих радионица, документарних филмова, презентација и предавања стручњака упознали сам проблем, облике у којима се јавља као и замке трговаца на које треба обратити пажњу. Начелник Полицијске управе у Јагодини, Дарко Нешић и предавачи организације АСТРА целој кампањи дали су дозу професионализма и примерима из праксе створили верну слику сурове реалности.

Наслов овог текста је везан управо за Београдски центар за људска права. Наиме, лого њихове организације јесте маца, која симболизује сам наслов. "Сви они који крше људска права, онога тренутка када бивају санкционисани због тога, први се позивају на своја права. Зато кажемо дошла маца на вратанца" – објашњава нам координаторка овог центра. А ви, немојте да се понашате као маца, већ поштујте туђа права, па ће и ваша бити поштована. И размислите о проблемима на које су ученице наше школе покушале да нам скрену пажњу.

НЕШТО ШТО СВАКАКО НИЈЕ ТРУЛО У ДРЖАВИ ДАНСКОЈ

пише: Катарина Станковић

Данска - физички не тако далеке земља, али по много чему удаљена од наше Србије. На само путовање отишла сам преко конкурса "Упознај Европу у Данској", који спроводе ISAC fund и Данска амбасада у Србији. Конкуренција је била прилична, с обзиром на то да се на конкурс који је стекао популарност претпрошле године, прошле године пријавило преко 1200 ученика трећег разреда средњих школа.

Нас тридесеторо из целе Србије били смо смештени у Копенхагену, у једном прелепом хотелу, и тамо смо провели седам дана. Програм који смо за тих седам дана имали био је одличан, помало напоран али свеобухватан, и омогућио нам је да видимо велики део онога што Данска, као једна развијена европска земља, поседује. Сви смо увидели зашто Данску зову земљом благодатања и зашто за Данце кажу да су најсрећнији људи на свету. Програм је обухватао целодневну посету данском Парламенту, предавање о функционисању Владе и Парламента, посета Министарству иностраних послова и разговор са нашом амбасадорком и представником министарства, где смо имали два сата да им постављамо питања која смо желели... Затим је уследило разгледање Копенхагена са бродича, посета Краљевској библиотеци, предавање о медијима у Данској и пројектима њихове најпознатије невладине организације... Два дана смо провели у њиховој средњој школи, која је попут наше гимназије, присуствовали смо њиховим предавањима... а касније смо боравили и код наших вршњака кући, где смо разговарали са њиховом породицом. Све у свему, моји утисци са тог путовања су јако позитивни, и препоручујем свима да се пријаве на овај конкурс, који ће се организовати и следеће године, а за ову је већ прошао рок.

Али... овде нисам желела да пишем о њиховом другачијем политичком и школском систему, ни о дискриминацији која је сведена на минимум минимума. Свест људи је висока и примере за то видите док шетате градом. Свакако да има и ствари које су по мени лоше, али ни то сада није тема. Хтела сам да поделим са вама утисак о нечему што ми се највише свидело... а то је мост који спаја Данску и Шведску.

Ја се не разумем у грађевину, тако да не знам колико је то велики грађевински подухват, али по мени, ово је највећи подухват ако посматрамо човека. Спојити две земље, превазићи све шовинистичке тезе, све идеје о човеку као становнику неке одређене државе и решити да пре свега будете људи, па онда Данци или Швеђани... је једна дивна ствар. Данска и Шведска су државе које су у прошлости ратовале, и о томе смо ми, учесници, за тих седам дана доста научили. Данска је раније била велесила и држала је под својом територијом и Шведску и Норвешку, и делове Немачке... Истина је да су се ти ратови водили пре отприлике двеста година, али то није толико давно, а ратовали су исто као и ми са суседним државама. Иако је прадеда неке Данкиње убио прадеду неке Швеђанке, оне се сада друже без икаквих назнака о мржњи или разлици... Све то ме је подсетило на ситуацију у нашој земљи и оно што свакодневно видим. Ми овде и даље мрзимо Турке зато што су нас држали под окупацијом пет стотина година пре двеста година, Бугаре зато што су се у прошлости намерачили на делове наше територије, Хрвате и Бошњаке зато што су променили веру и убијали нас, Албанце због Косова... итд. Сва та мржња се још увек види и чује свуда око нас. Има је код старих људи, код младих људи, присутна је у медијима, слушамо је од родитеља... Када ћемо стати? Можда је потребно да прође још времена - још времена да рат буде мало даља а не тако свежа прошлост. Можда ћемо тада имати ратове као делове историје, а не као разлоге да мрзимо једни друге.

И сада, ако ме неко пита шта је то што ми се највише свидело у Данској... дефинитивно то неће бити лепота саме земље, јер постоје и лепше од ње, нити системи који су пример за све друге системе - јер ми је то само показало шта је оно што од своје земље желим.

Мост је оно што је доказ померања граница у човековом размишљању и прихватања човека као индивидуе и као грађанина света, а не као припадника земље из које долази... а то је можда највећи успех човека.

И да... не желим да побегнем тамо - желим то да видим овде.

ЧЕМУ ЦРВЕНИ ОБРАЗИ?!

пишу: Јелена и Каћа

По мишљењу (а више по захтеву) шире народне масе илити ученика наше цењене школе, а и по нашем мишљењу, било је крајње време да се школски часопис позабави овом темом.

Да не би питали маме и тате да нам објасне природне процесе размножавања причама како пчела слеће на цвет или како мама залива траву, па процесе рађања причом о роди и купусу или канти и поплави (па она чувена констатација: "Ти сигурно ниси мој/моја и наш/наша, вероватно су те заменили у породилишту!!!!..." на рачун неприхватљивог понашања дотичног детета), ми ћемо вам на ЈЕДНОСТАВАН и ЗАНИМЉИВ начин представити неке од ствари уско повезане са овом темом. Напомена: ово је само за почетак, уместо уводне речи (ништа паметније нам није пало на памет).

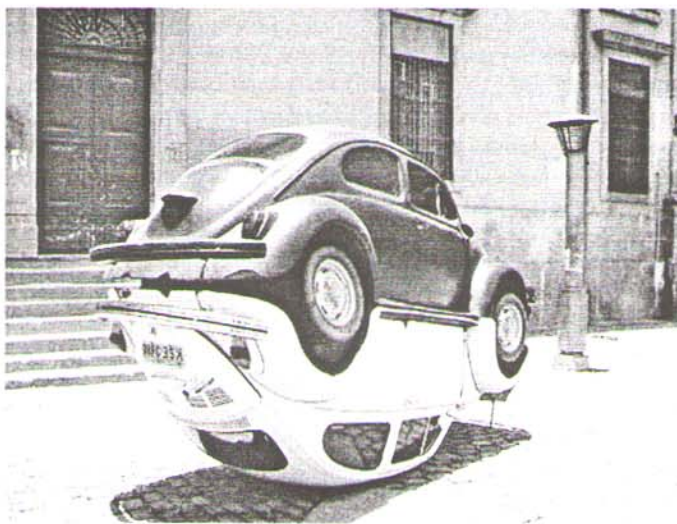
Секс - кратка реч са веома широким спектром значења. Реч која изазива бујицу осећања и неконтролисаних покрета. Када се помене на малим и великим одморима, сви су опуштенији, а посебно "фаце" које се примете по својим лежерним и мистериозним осмесима и климању главе. Међутим, на часовима је потпуно супротна атмосфера; било да се помене на часовима уметности или биологије, погледи ученика скрећу у страну, почиње шапутање, кикотање, усиљени осмеси и наравно црвењење образа. Чему црвењење образа?! Стварно, чему? То је саставни део живота сваке зреле јединке и нема разлога да тај појам буде *taboo* у средњој школи.

Шта уопште значи секс? Именица је изведена од латинске речи *sexualis* што значи полни, а с временом су му "прикачена" и друга значења, као на пример "полни однос" или "вођење љубави". Ако сте заинтересовани да сазнате жаргонске изразе из нашег богатог језика за овај појам, обратите се ауторима текста.

Како уопште долази до њега? До сексуалног односа долази из: забаве, радозналости, принуде, интереса, освете и најважније, из ЉУБАВИ.

Једноставно, не може се избећи. Он је ту, свуда око нас: на ТВ-у, у књигама, у музици, на сликама, и у везама и браковима.

Значи, да резимирамо: секс је реч која редовно изазива смејуљење, смешкање, подсмевање, смејање и засмејавање младих и старих, женских и мушких особа. О сексу су написане многе књиге, снимљени различити филмови, насликане чувене слике (мисли се на уметничка дела) и остало (мисли се на остало). О сексу никад доста и никад довољно.

ФЕЈСБУК, ТИ И ЈА

пише: Тамара Николић

Данас готово да нема особе која не поседује компјутер, ређе да га поседује а нема интернет конекцију, и још ређе да има приступ интернету, а нема налог барем на неком сајту за дружење. Поред неколико веома популарних, један од заступљених је и Фејсбук, а томе сведочи чињеница да се о њему све више прича, популарност расте, улази у наше животе и мења их, набоље или чешће, нагоре. Шта када управо овај безазлени сајт постане, не само део наше свакодневнице, већ и трећи у љубавној вези? Како

се уопште суочити са тим, и да ли вреди решавати тај проблем када једном искрсне?

Свакако, боље је спречити него лечити. У свакој вези, па и у тој са Фејсбуком, постоје нека написана правила којих не би било лоше придржавати се, ако ништа друго, због сопствене репутације и поштовања према дечку/ девојци.

Писање неадекватних коментара, отворене сугестије, флертовање путем *chat-a*, неконтролисано лајковање свих слика које избаци особа супротног пола уз већ горепоменуте коментаре, нипошто није нешто што би ишло у прилог вама, још мање вашој вези. Особи са којом сте се свакако не би свидело тако нешто, иако можда то не би отворено показала, али пре или касније би резултирало свађом, мањком поверења, у најгорем случају би и та особа почела исто тако да се понаша према вама, да вам "покаже".

Постављање провокативних фотографија такође није умесно, али овога пута искључиво због вашег морала. Један део интима се занста губи поседовањем Фејсбук налога, и зар би требало да се цела та квази-заједница још укључи у ствари личне природе, како изгледате са голишавим ногама, истакнутим мишићима, израженим деколтеом, бицепсима, трицепсима... итд... итд.

Ипак, поред свега овог, постоје и ситуације где сама чињеница што имате профил на овом сајту

може да смета вашој девојци или дечку. Непотребна љубомора и потреба за провером "шта тамо мувате" може да унесе несклад у везу и ако се тако настави, да је пољуља из темеља. Разговор, отворени, је често најбоље решење, а ако је пар довољно разуман, заљубљен и верује, све се може лепо завршити, и вук сит и све овце на броју. Ипак, ако не дође до тога, ни након више покушаја, или се проблем само привремено реши, па се онда опет појави, не треба се ни заваравати. Особа која не разликује стварни свет од виртуелног, сматра да има јаке разлоге да брине због вашег бивствовања на фејсу, а заправо их нема, и сумња у сваку особу која вам се појавила на профилу, може само да вас оптерећује, растужи и разочара.

Гашењем налога се ситуација може такође решити, али уз чињеницу да ће вам од тог тренутка бити стално на памети како је то неважна ствар напрасно постала изузетно важна, толико да је угрозила ваш однос са драгом особом, и носити са собом бројна питања попут "Данас је то Фејсбук, а шта ће бити сутра?"

Одаберите сами. Једно је сигурно, искреној љубави и вези између два бића ништа не сме и неће стати на пут. И никада неће Фејсбук бити тај који је разрушио везу, јер везе руше само људи. Путем њега се само може, на тај неки индиректан начин, показати ако је у вези нешто било труло од почетка. *Think about it.*

КО НАМ ПРЉА ЈЕЗИК?!

пише: Немања Милутиновић

Верујем да знате много података о српском језику. Знате да је наш језик један од словенских језика и да има веома тешку граматику са којом смо се мучили и у основној, али и у средњој школи. А знате ли заправо којим језиком говорите? Знате ли колико страних речи годишње уђе у наш језик? Знате ли ко нам "прља језик"?

Рећи ћу вам... У наш језик за годину дана уђе више страних (највише енглеских) речи, него што је српски језик попримио страних термина за петсто година "под Турцима"! Савршенство језика јесте управо у његовој једноставности. Јесмо ли кул, у тренду или ин? Или једноставно занимљиви?! Зашто бисмо били актуелни када можемо бити савремени?! Хоћемо ли да акумулирамо или да једноставно сакупљамо?! Арбитрајте сами, мислим, просудите сами... Или је све ово за вас апсурдно... или можда бесмислено.

Коришћење страних речи у нашем језику јесте свакодневна појава. Нико вам не може забранити да користите туђе речи у свакодневном говору, али зашто бисте то радили? Неколицина људи мисли да су паметнији ако се баве бизнисом, маркетингом... Међутим, проблем је настао онога тренутка, када је све ово постало О.К. (енг. Океј).

Данас, на српски језик највећи утицај има енглески језик. Односно, највише страних речи које "прљају" наш језик јесу управо из енглеског језика. Двадесет први век је век модерне комуникације и технологије. Па тако, са тим истим технологијама, које долазе најчешће са запада, тачније из Америке, долазе и страни појмови. Међутим, и ако у нашем језику постоји превод стране речи, ми га најчешће нећемо употребити. Рачунар постаје компјутер, а рачунаљка калкулатор. Софтвер, хардвер, монитор, медији, имиџ, омаж, ферплеј... Треба ли их више набрајати?! За све ове речи знамо превод, зашто онда не користимо српске речи?

Међутим, језик не "прљају" само нове технологије. Наши научници уводе "своје" научне језике тзв. језике наука без српских речи и назива. Они, наравно стоје иза свог језика, бранећи га отприлике овако: "Евидентан

интензивни прогрес и грандиозни просперитет науке иницирао је радикалне трендове у вербалној комуникацији и ефикасности и филтрацију интернационалне терминологије у све сфере науке". (М. Медић, Најезда страних речи на српски језик).

Надам се да сте читајући текст до сада, макар мало схватили колико је наш језик леп и да је потребно да користите наше, српске речи у свакодневном говору. То никако не значи да стране језике треба да мрзите. Али, једно је сигурно: што боље познајете свој језик и што га више волите, више ћете волети и разумети друге језике. Матерњи језик треба да сачувате и због следећих шокантних података. У свету се говори око шестдесет хиљада језика. Међутим, ови подаци су се, од дана када је овај чланак писан до тренутка када исти читате, променили. Наиме, у свету сваке две седмице један језик изумре!!! Хоћемо ли дозволити да се исто деси и са нашим?!

Стефан Немања је у свом завештању из Хиландарске повеље рекао да језик вечито ратује са другим језицима. Прикључите се и ви овој, вечитој борби. Најпре спознајте лепоту свог језика, а затим говорите туђим и о туђим језицима.

Да будем искрен, страховао сам да пишем овај чланак јер ни сам нисам сигуран за неке речи да ли су српске или нису. Многе наше речи су се и изгубиле тако што је на њихово место дошла нека позајмљеница. Само, када нешто позајмимо, треба и да вратимо... Хм... Ипак крадемо...

Мислим да сам вам остао дужан одговор на питање с почетка. **НАШ ЈЕЗИК ПРЉАМО МИ САМИ.**

ХМ... КАКО УБИТИ БЕБУ?

пише: Катарина Станковић

...Био је то час филозофије када је професор испричао једну анегдоту која ме је навела да напишем ово. У ствари, његова прича је само уобличила нешто што се врло лако да приметити и дала конкретан пример једног начина (не) размишљања.

Наиме, у неком од нижих разреда основне школе (мислим да је у питању био четврти), учитељица је намерила да својим ђацима зада домаћи задатак из српског језика. Тема задатка била је: Како убити беду?... Да ли због превелике буке у учионици, или због нечег другог, једно од деце није правилно чуло шта је учитељица рекла и пермутовало је слово д, добивши на крају: Како убити БЕБУ? Да... убити бебу. Дотично дете се својски потрудило и заиста је и написало читав састав о томе како је по њему најпогодније убити бебу и на ком месту би то било најбоље учинити. Ово би вероватно било јако смешно и згодно за препричавање, да пре свега није забрињавајуће.

Да ли данас деца ишта што им ауторитет каже узимају за непроверено? Да ли икада помисле да тај професор/наставник због своје, свакако погрешиве људске природе, можда грешти? Је ли могуће да ђаци само удобно седе у својим клупама, слушају и, најпростије речено, упијају речи својих професора...? Очигледно да је занемарљив број оних који стану, ставе прст на чело и запитају се да ли је заиста тако.

А где тражити узроке овоме?... Можда је све потекло од оних родитељских педагошко-васпитних реченица, као што су на пример: "Не расправљај се са професором, он/она је увек у праву!", "Ако ти је професор тако рекао, онда је то тако, и тачка!"... и сл. Како год, дошли смо дотле да једно дете, које сигурно зна да бебе не треба убијати, које зна да је то јако лош чин, уопште не постави питање својој учитељици и не помисли да је апсолутно нелогично да учитељица од њих тражи да напишу тако нешто. Ма колико да је захтев био неразуман, дете је без поговора прихватило оно што је од свог ментора чуло.

Овај баналан пример је показао сасвим довољно - указао је на свеprisутни проблем, који има велике последице, посебно зато што живимо у једном друштву које нам често пласира окрњене податке, стварајући тако колективни став о одређеним темама. Како

онда, без критичког размишљања, знати шта је тачно? Како без проверавања у другим ресурсима информација и упоређивања? Никако. То је исто као да гледате у скулптуру са једне стране и дивите јој се или је се згражавате, критикујете облик скулптуре или га величате, мислећи да сте видели довољно... а у ствари, све време гледате само једну страну фигуре, уопште не помишљајући да са једне тачке - не можете видети све. Ваша је одлука да ли ћете се померити и погледати шта је са оне стране, или ћете наставити да причате у дубоком уверењу да сте свезналица.

Ово дете, које се није запитало о могућој грешци учитељице, готово сигурно у свом даљем школовању неће постављати питања о ономе што прочита из својих уџбеника, нити о ономе на шта наиђе сурфујући по Интернету. За њега ће информација добијена од извора као што су професори, књиге и одређени сајтови бити неминовно тачна, и оно неће тражити нелогичности у њој, нити ће ту информацију знати да правилно повеже са осталим информацијама на које наиђе.

Примарно образовање, треба да буде конципирано тако да децу научи да не узимају све што прочитају здраво за готово, да их научи да су дезинформације сасвим могућа појава у књигама и у усменом предању наставника. Наравно, не треба да створи аверзије и сумње према стручности професора, већ да их научи да скупљањем информација из више извора, изграде сопствено мишљење. образовање би требало да стално наводи ђаке на размишљање о подацима које им је само дало. Школа није ту да ђацима да коначну и једину истину, већ да их усмерава ка изградњи става и пружа информације које нису дате са субјективне тачке гледишта, већ из очију немог посматрача друштвених појава. Школа треба да буде отворена за разлике у ставовима, разлике у погледима на исту појаву и не сме да учествује у изградњи никаквог 'колективног мишљења', већ да да тачан и објективан поглед на свет.

...Када овакво образовање и свест будемо достигли, нећемо имати децу која се труде да што боље напишу састав о убијању беба. Једино тада ће промене које желимо и на чији се недостатак жалимо, бити могуће.

ЗАШТО ВАС СМАРАМО КАНЦЕЛАРИЈОМ ЗА МЛАДЕ?

пише: Катарина Станковић

Шта је то Канцеларија за младе и зашто толико често чујете позиве да се прикључите њеном раду, су питања која су вам вероватно пала на памет након запитаности о томе зашто смо толико досадни са позивима да јој се прикључите.

Иако су подаци о томе шта је Канцеларија за младе информације од јавног значаја и можете их наћи и на Интернету, ми смо се водили мишљу да ви то нисте урадили, и решили смо да вам овде мало ближе објаснимо шта је то.

Да кренемо од Кулина бана. Парламент Републике Србије је 2008. године у мају усвојио Националну стратегију за младе, што представља скуп циљева које је ова земља издвојила као приоритете за младе у наредном периоду. Сам ток доношења НСМ-а, састојао се од окупљања постојећих организација које се баве младима и укључивања њих у прављење нацрта документа. Унија средњошколаца Србије била је препозната као релевантна организација и она је такође радила са својим члановима на овоме. Оно чиме можемо да се похвалимо је чињеница да је наша школа, кроз сарађивање са УНСС-ом, учествовала у изради овог документа!

Области које су обухваћене НСМ-ом су бројне, али оно што је тема овог текста је део документа којим је предвиђено отварање Канцеларије за младе у свакој општини! Млади људи, који су учествовали у изради овог документа, као највећу препреку у остварењу својих жеља наводили су недостатак закона на које би могли да се позову и лошу сарадњу са својом Општином. Као решење овог проблема, НСМ-ом је предвиђено отварање Канцеларије за младе која би била део Општине и у којој би са младима радили људи из ње. Ово значи много тога и из корена мења дотадашњу ситуацију! Као Ученички парламент (или нека невладина организација), ви сте, скоро буквално, препуштени сами себи - што значи да сами треба да тражите средства и спонзоре за све што желите да урадите. Такође, зависи од гарнитуре људи у Општини и од њихове добре воље да ли ће вам помоћи или неће, да ли ћете моћи да сарађујете или не. Али, постојањем Канцеларије за младе, као конкретног

општинског 'тела' које је ту само за вас, овакве проблеми могу бити решени! Одвајање једног дела општинског деловања само за потребе младих је велики помак и може се протумачити као стварање одређене врсте сервиса за младе на сваком локалу! Такође, једна особа из Општине, координатор/ка, задужен/а је за вас задатак јој је да има слуха и способности да вам помогне у извођењу ваших идеја.

А које су то конкретне предности постојања Канцеларије? Прво, не постоји ускраћена тематика којом се бавите... За разлику од организација, које имају одређен циљ који вам приморава да га следите, овде немате оквира унутар ког радите. Једино што је битно је да свакако, то има везе са вама - омладином! То могу бити најразличитије теме... репродуктивно здравље, учење језика, учење рада на компјутеру, ХИВ, родна равноправност, концерти, чајанке, уметничке радионице... СВЕ. Све што чини ваш живот и што вас интересује. Свака тема је дозвољена. Наравно, то што желите мора такође бити и реално изводљиво у нашој општини. Координатор/ка Канцеларије јесте дужан/а да вам помогне у свему, да ради са вама, да вас упутује како да остварите своје жеље... али он/она не може да створи професора норвешког језика ако такав овде не постоји а ви желите да идете на курс норвешког. Али, постоји тако пуно ствари које вам сигурно свакодневно падају на памет, које желите, а које ЈЕСУ изводљиве. Једино што је потребно је ваша иницијатива и упорност. Још једна предност Канцеларије је што не постоји никакав модел структуре организовања, тако да у нашој локалној Канцеларији нема председника, главних и подређених, нема функција... сви су чланови и сви су једнаки. Ви сте сви Канцеларија. Даље, координатору/ки и осталима у општини је, на неки начин, дужност да вама изађу у сусрет. Активна Канцеларија за младе је плус самој Општини и у њеном је интересу да ви будете задовољни. Преко Канцеларије, ви можете да утицете на доносиоце одлука, као представници младих овог града! И да... идеја Канцеларије јесте и дружење. Да, дружење. И то младих различитих профила и интересовања, а на тај

начин стварање толерантније средине без предрасуда и подела.

У оваквој Канцеларији можете доста тога да научите! Пре свега, можете да добијете знање о томе КАКО радити у оквиру институција, а то преведено на свакидашњи језик значи - научити како ствари функционишу. Ви сада можете да имате идеје или визије неке промене у граду, можда желите биоскоп, чистији град и још пуно тога, али у овој Канцеларији можете да научите зашто неке од тих ствари недостају, зашто су ствари такве какве јесу и шта треба да се уради да би се оне промениле. Научићете којим то токовима иде једна идеја, ко све на њу мора да пристане и чије је интересе потребно задовољити. За сада, верујем да имате само брдо неиспуњених жеља и визија, а овде можете добити и знање како се такве ствари остварују.

Па добро, пошто је сада све ово испричано, једино остаје питање - зашто онда толико ствари и даље недостаје, када наш град већ има и Канцеларију, а и младе? Да ли увиђате да фали још један део овог ланца? Тај

део се зове иницијатива. Канцеларија за младе у Ћуприји отворена је 31. августа 2009. године, и од тада до сада има скоро исту гарнитуру чланова, углавном ученика четврте године, који сада више немају времена за активизам због обавеза око пријемног испита, матурских радова и школе. Одређени број млађих ученика нам се недавно прикључио али то и даље није довољно. У омладини данас, у вама, не постоји спремност да се због решавања проблема одвоји сопствено време после школе. Канцеларија за младе јесте јако корисна, али само ако ви желите да вам буде корисна... А ако не желите, никоме нисте ништа лоше урадили... сем себи и овоме граду наравно. А то се до сада, нажалост, није показало као довољно добар разлог.

Ако се случајно некада сетите да Канцеларија постоји и да може да вам донесе пуно добрих ствари, још желимо да вам кажемо да се просторија налази у дворишту Општине, координаторка се зове Драгана Перић, и код ње можете доћи сваког радног дана до 15 часова.

ТУРБОФОЛК МУЗИКА И КУЛТУРА, ЗА И ПРОТИВ

пише: Тамара Николић

Да, чињеница је да се музичка сцена прилично изменила. Укус младих још више. Али видите, мени је много лепо. Сваког викенда у дискотеци, блеја са друштвом, пиће и зезање, па не може се уз сваки жанр музике тако. Не би се ни тек онако говорило "Народњаци су закон", зар не? Зато се зна, у друштву је најбољи провод уз ову музику, и свако ко тврди да то није истина, свесно или несвесно, лаже самог себе. Уз то једноставно можеш да се опустиш, а и речи појединих песама су веома емотивне и знају да те дирну у срце. Са друге стране, и сви моји другари и другарице то слушају, а од певачица се увек може скинути неки фазон за облачење или фризуру. Можете да ме готивите, а и не морате, али се у другом случају ипак запитајте: зар нема свако право на сопствени став, па тако и на избор музике? Сваки негативан одговор би био једноставно дискриминација, а како би свако требало да гледа своја посла, боље да важи: живи и пусти друге да живе!

Неко је једном рекао "Где престају речи, ту почиње музика". А сви ми растемо уз њу и изложени смо њеном утицају. Зато ја не могу а да не жалим оне који бирају потпуно безвезан, да не кажем труо начин живота слушањем кич и неквалитетне музике. Мислим, она може нечему и да нас научи. А

чему нас заправо учи читава естрада, песмама којима се помињу пијанства, прељубе, новац отрцана патетика? О самом начину певања и, не говорим, не прија свачијим ушима, а иона је већи део музике "позајмљен" од певача Турске, Грчке и сличних крајева. Из смешног тужног угла приче, чини се чак и тешко води

такав живот. Толико оптерећења око одеће и излазак нпр, јер би било колатерална штета појавити у дискотеци два пута у истој одевној комбинацији. Велика количина шминке и изражене атрибути су ултимативни мушававе, а висина штикле расобрнуто пропорционална годишту. Резултат су сасвим извештачене и поремећене моралне и животне вредности и ко би рекао да је све то само због тог огромног утицаја музике и живота естрадне звездица. Просто ти дође да запиташ куда иде овај свет...

И ЖИВОТИЊЕ СУ ЖИВА БИЋА

пише: Нина Радосављевић

Данас живимо у свету где се материјализам више цени од оних правих вредности, које све више падају у заборав. Ипак, још увек постоје људи који и даље виде шта се дешава, и реагују на то. Ми смо једне од њих. Не можемо само да спустимо главу пред призором пред собом. Не можемо да прихватимо злостављање животиња јер оне су, поред природе, драгуљ наше планете. Неко паметан једном је рекао: "Ко не воли животиње, не може да воли ни људе". Слажемо се. Увек треба поћи од себе самога.

Како ово изгледа? Пријатно? Можете ли замислити да носите човека око врата, уместо лисице? Не? Да ли бисте се поносили "трофејем" човека, као рецимо медведа? Зашто носити њихово крзно када знамо колико њих треба убити да би се направио само комад одеће? Лов и риболов остављају ТРАЈАН утицај на популацију. Стручњаци кажу да данас лов од стране људи претиче природне процесе за преко 300%!!! Многе врсте због тога дошле су на границу истребљења! На пример,

познато је 38 врста дивљих мачака, од којих су скоро све у опадању, а неке у врло критичној ситуацији. Чак постоји податак да више тигрова има у зоолошким вртovima, него у дивљини, њиховом природном станишту. Иако забрана трговања постоји, лов на њих је и даље велики проблем, будући да се делови њихових тела користе у традиционалној кинеској медицини. Страшно... Апелујемо на све оне који прекидају живот неког створења! Зашто убијати оне којима је место у природи?

А шта је са животињама у циркусима? Људи плаћају да гледају садашњу тужну слику уништеног света животиња, а да тога нису ни свесни. Они онда на неки начин подржавају примењивање насилних метода да би се потлачене животиње научиле да потисну СВОЈУ ПРАВУ ПРИРОДУ и да се понашају потпуно неприродно! Често им се при транспорту дају јаки седативи и под њиховим дејством

чекају наступе, а тада им се ускраћује храна и вода како не би правиле "неред". Свакодневница им пролази у стању потпуног шока проузрокованог бруталним бичевањем, како би изводиле бесмислене трикове које нису у стању да разумеју...

ОТВОРИТЕ ОЧИ!!! Животиње не би доживљавале човека као непријатеља, ако би осетиле његову љубав и поштовање. Не можемо захтевати да их волите, али их барем треба ПОШТОВАТИ И ЧУВАТИ!!! ТО ЗАСЛУЖУЈУ!!!

„ZATO ŠTO JE KOCKA OKRUGLA!“

višegodišnje provale sa časova učenika i profesora iz 4/3
POZDRAV! VOLI VAS GENERACIJA '91!!!

UČENICI:

- Pola table brišeš... pola Šarcu daješ!

- MAJA: Samo me desna glava boli

- KOSTA: - Danas učimo iz hemije alkohole, a večeras idemo na praksu. (petak)

- (KOSTA rešava ukrštene reči) Vlasnici podruma pića: DISKONTARI

- Padeži su promenljive reči. – Padeži?! – Pa dobro, neki od njih.

- MIKI: Lele, dve Nemanje će da nam kažu da ćutimo.

- Ja, pri čistoj svešću i zdravoj pameti...

- Sigurno nisam siguran.

- BANE: Profesorka, je l' možete malo da pomerite frizuru, ne vidim tablu.

- NEMANJA S: Ne znam da li da pružim otpor ili da se bijem!

- SADŽA: - Ja mislim da društvo nije krivo, mislim krivo je... veliki broj ljudi, ustvari mali broj ljudi ima, mislim nema...

- Koliko sati? – SADŽA: Sad će da zvoni! – Ma, koliko sati? – SADŽA: Još minut!

- NEMANJA: - Ćuti tu i čitaj na glas!

- Moram da se isposaberem i ispodelim...

- Šta sad, svaka ćelija ima svoju specijalizaciju...

- Jao, duva me sunce ovde.

- PROF. ZUBOVIĆ: Šta je duče?! NEMANJA: To je 3. lice množine futura glagola učiti... Oni će DUČE.

- JELENA: - Ide mi krv na nos, ušla sam iz hladnog u toplo! – BANE: Pa ti diši na usta!

- PROF: I tebe ću da bijem! - VUJA: Šta vam je danas sa tim bičem?!

- ALEKSANDRA: Kod dece se javlja mačiji kašalj. (umesto mačiji plač)

- MIKA: Šta beše to seminar? To ono što idu negde i zezaju se?

PROF. SLAVICA:

- Ae, sad mi svi oktenite leđa...

- O, kakvi su to ekstremi? Sad si od jednom šljonuo kad sam te pogledala...

- Nikola Tesla je uzeo jednu sitnu, malu, ovolišnu kutijicu...

PROF. MILICA:

- Zato što je kocka okrugla!

- Možeš dole, a možeš i ispod.

- Profesorka, je l' znate rešenja zadataka? PROF. MILICA: Ne znam, nisam rešavala ovakve.

- Profesorka, je l' to jaje? – PROF. MILICA: Aham, kuva se u kazan! (Bez ikakve prethodne priče o kazanu)

- Ću da te zadavim svojeručno. (u šali, naravno)

- Jedan ide u Paraćin, a drugi u Jagodinu. Sretnuće se na mostu!

PROF. STANIĆ:

- Ne morate sve da pamтите. Važno je samo ovo najvažnije.

- RUJ: Professore, dajte mi 4 imamo iste kravate. PROF. STANIĆ: Pa ne ocenjujem ja kravate, nego ocene.

- Ćitko i vitko, k'o da Tadić pisao.

PROF. MILENA:

- Sklonite klupe sa stola!

- Pošto neki nemaju čitanke, budite tihi za one koji nemaju.

PROF. JONČIĆ:

- Oćete tišina!

- Nemanja, nemoj i tebe da izbacim sad! – Profesorka, koga ste izbacili pa kažete i tebe? – Pa, baš sad planiram Stamenkovića da izbacim!

- Ajmo, otvorite knjige! Sto deveta zajte!

- Ako se još jednom okreneš ima te upišem za napomenu!

- Molim galama izbacicu!

- RUJ: Prof, što u mene gledate? – Pa, ne gledam u tebe nego sam samo... e baš ću da te gledam!!!

- Što nisi pitao nekoga šta smo radili?! Je l' ti niko od njih 30 nije drugar? 29, 28, 20 i nešto... Koliko vas već ima.

- Lele, bio ti juče otac, a ja sam zaboravila da te tužim!

PROF. JOCA:

- Simpatičan si mi čovek, ali napusti čas!

- Beba sa pet - šest meseci ne pamti. Nema jezik.

- Ne možemo da učimo da plivamo na travi. – A što? – Pa udavićemo se.

Oslanjala sam se isključivo na sopstveno znanje i snalažljivost. A za republičko... pa već sam rekla da nisam stigla mnogo da se spremam, pre svega jer sam bila nedelju dana u Petnici.

P: Dakle, jedno lepo iskustvo - Petnica, moralo je ići na užurban drugog lepog iskustva - takmičenja. No ipak, Petnica je možda i značajnije iskustvo za tvoje dalje usavršavanje. Kakvi su tvoji utisci iz Petnice?

Tamara: Što se Petnice tiče, sve najlepše imam da kažem. To je jedno potpuno drugačije mesto, drugi svet, i jeste veoma naporno, možda čak i napornije nego što sam očekivala da će biti, ali mi je na neki čudan način prijalo. Neograničene količine informacija, znanja, pitanja, svakoga dana... sve to je imalo nepojmljiv efekat na moja shvatanja o naukama i istraživačkom radu. I naravno, društvo koje sam tamo stekla je apsolutno nezamenljivo! Svima bih toplo preporučila da se prijave za Petnicu, a ko jednom ode tamo, uvek će želeti opet.

P: Nadamo se da će naša škola i sledeće godine imati polaznike u Petnici. Vratimo se matematici. Kaži nam, da li si i u Osnovnoj školi imala dobre rezultate na takmičenjima iz matematike? I uopšte... kada se javila ljubav prema ovoj nauci?

Tamara: Bukvalno sam oduvek išla na takmičenja iz matiča, i uvek sam imala solidne rezultate, ali nikada nisam stigla ovako daleko... A ljubav... hmmm... ne znam stvarno, to se naprosto desi, a i kada se čovek navikne na nešto i uvežba, ništa nije teško...)

P: Dakle, tvoja poruka učenicima kojima je matematika nužno zlo je - redovno vežbajte! A pored vežbanja matematike, koliko ti slobodnog vremena ostane i kako ga ispunjavaš?

Tamara: He he, to redovno vežbanje zvuči štreberski. Svako radi za sebe, ali definitivno pomaže ako se gradivo prelazi na vreme, posle je mnogo lakše. A ostane slobodnog vremena isuviše, ali ja ne bih bila ja da ga ne ispunim do zadnje milisekunde raznim drugim obavezama i stvarčicama, npr. engleski, fitness, šetnje, ispijanje kafe, KZM, čitanje, pevanje, pa na kraju krajeva... retko me vidite kući... da lenčarim...

P: Gde te to naši gimnazijalci mogu videti? Koje je tvoje omiljeno mesto u Čupriji?

Tamara: Vagon, definitivno, ponekad Mozaik, zatim biblioteka, a što se ostalih mesta tiče, sve zavisi sa kim sam.

P: Kad smo već kod biblioteke... Koji ti je omiljeni pisac? Šta najviše voliš da čitaš?

Tamara: Imam više pisaca koje volim da čitam. A što se samih knjiga tiče, volim sve ono što mi zaokupi pažnju i bukvalno me prenese u sopstveni svet. Trenutno čitam Orhana Pamuka i Dena Brauna, dok ne otkrijem nešto novo.

P: Facebook... dobro da smo došli i do njega. Šta misliš o Facebooku i koliko vremena provodiš na njemu?

Tamara: Hm, aktuelno pitanje, mislim da je to u principu super stvar za komunikaciju, sve dok nam ne oduzima previše vremena i dok mi kapiramo koliko je to mesto zapravo hladno i prazno. Ništa ne može da zameni druženje, prirodu i dobro zezanje... a fejsbuk, može, ali dozirano. Takvo je barem moje mišljenje.

P: A šta misliš o internet prijateljstvima i upoznavanju preko socijalnih mreža? Slučajno znam da si imala i takvih iskustava.

Tamara: To je mač sa dve oštrice. Ja sam imala tu sreću da par ljudi koje sam upoznala preko Interneta upoznam i uživo, i za te osobe se ispostavilo da su zaista strava, tako da se i sada intenzivno družimo, ali takode znam i za par slučajeva gde su se ljudi izdavali za nešto što nisu bili, pa je to kasnije dovelo do velikih problema... Međutim, ipak je Internet ono što može da premosti fizičku daljinu, tako da je svakako koristan.

P: A sada malo pitanja sa očekivanim kratkim odgovorom, he he. Šta je za tebe najveći pronalazak čovečanstva?

Tamara: Definitivno struja.

P: Šta si volela da skupljaš kao mala? Ili možda nešto skupljaš i sada?

Tamara: Nisam ništa skupljala kao mala. Knjige se ne računaju, he he.

P: Kod sebe najviše mržiš...?

Tamara: Promenljivo raspoloženje i osetljivost kada su u pitanju bliske osobe.

P: U životu želiš da se baviš...?

Tamara: Želim da budem neko ko će pomagati ljudima i raditi sa njima... Takode, koju god profesiju da odaberem, muzika će uvek imati značajno mesto u mom životu.

P: Tradicija ili promena?

Tamara: Zavisi za šta, ali više sam za promenu, i to onu na bolje, naravno.

P: Palačinke sa kremom ili princeps krofne?

Tamara: Hm... ako princeps krofne nije napravila moja baba, onda definitivno palačinke.

UPOZNAJTE TAMARU NIKOLIĆ!

piše: Katarina Stanković

Ekipa koja radi na ovom časopisu zaključila je da bi bilo zgodno uraditi intervju sa učenicom drugog razreda naše škole, Tamarom Nikolić, koja se nedavno vratila sa Republičkog takmičenja iz matematike!

P: Čao Tamara... za početak, reci nam kada si se vratila sa Republičkog takmičenja, gde je ono održano i kakvi su rezultati?

Tamara: Sa Republičkog takmičenja sam se vratila 20. marta uveče.

Takmičenje je bilo održano u Kragujevcu, u Prvoj kragujevačkoj gimnaziji, i moram da kažem da je bio super osećaj biti tamo i znati da si jedan od oko 300 najboljih matematičarsrednjoškolaca Srbije. Trudila sam se da se pripremim za to takmičenje koliko sam mogla, ali postojale su izvesne stvari koje su me malo omele u toj nameri. Pre svega, moj boravak u Petnici, koji je trajao oko nedelju dana. Kada sam se vratila odatle, prvi impuls mi je bio da se bacim u krevet i ne napuštam ga narednih nekoliko dana, ali kako to nije bilo baš izvodljivo, morala sam da se borim sa hroničnom neispavanošću, manjkom

vremena i raznim prehladama koje sam pokupila tamo. I pored toga, uspela sam da odvojim vreme za vežbanje matematike, mada nije to bilo ni izbliza dovoljno. O samim zadacima neću dužiti, nije bilo preteško, ali ni odviše lako, ali iz gore pomenutih razloga nisam uspela da tamo ostvarim značajne rezultate. Međutim, to nije stvar za brigu ili žaljenje. Samo učestvovanje tamo ispunjava samo po sebi, a ujedno sada imam novu ambiciju, da se sledeće godine ponovo plasiram, ali ovaj put i uradim nešto.

P: Kada je bilo održano okružno

takmičenje na kome si se dobro pokazala i plasirala na republičko?

Tamara: Okružno takmičenje bilo je održano 20. februara u Jagodini, u gimnaziji "Svetozar Marković". Pored mene, učestvovalo je još nekoliko naših gimnazijalaca, pa smo svi zajedno išli do Jagodine i imali skroz opuštenu atmosferu, kao da to gde smo se zaputili uopšte nije bilo takmičenje, već nešto sasvim peto.

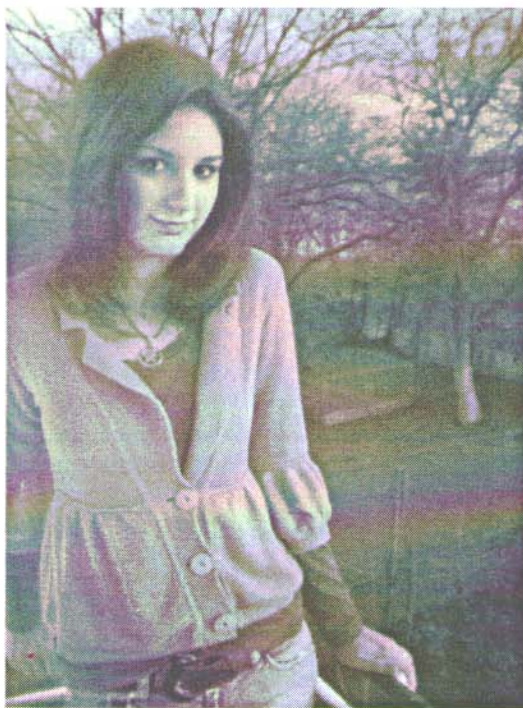
P: Sa vama su verovatno išli i vaši profesori... Kada smo već kod njih, ko tebi predaje matematiku i koliko ti je on/ona pomagao/la u spremanju za takmičenje?

Tamara: Vladan Cvetković, a.k.a profesor Ficko, i moram reći da mi je zaista bio od velike pomoći, nije mu bilo teško da odvaja svoje privatno vreme za pokazivanje zadataka meni, a i dosta smo radili u školi, tako da sam propuštala bezbroj časova, ali eto... isplatilo se. Takođe moram spomenuti i profesora Srećka, jer je i on jedno vreme malo radio sa mnom.

P: Sve u svemu, naši profesori su bili velika podrška. A reci nam... koliko si vremena izdvajala dnevno za

pripremanje za ova dva takmičenja?

Tamara: Što se tiče okružnog... pa, sve je zavisilo od dana do dana... Skoro svakog dana sam radila sa profesorom, i tu sam se maksimalno trudila, pošto kući maltene nisam ništa uspevala da postignem, zbog drugih obaveza. Par dana pre okružnog takmičenja sam ozbiljno prešla sve zadatke, radila sam po nekoliko sati dnevno, ali sam se na kraju jednostavno opustila i rekla sebi da idem da uradim šta znam, jer se može desiti da mi se ne padne baš nijedan zadatak od onih koje sam vežbala. I, znaš šta? Upravo to se desilo...

SPORTISTI NAŠE ŠKOLE

pišu: Kaća i Jeca

Vesti iz sporta - više nego pohvalne. Ovih dana su se posebno istakli učenici u oblasti streljaštva i šaha.

Nikola Radojković 1/1, Ilija Stanimirović 3/3 i Veljko Begović su, 24. ovog meseca u Smederevu na Školskom državnom takmičenju u streljaštvu predstavljali našu školu i, pritom, postigli zavidan uspeh; ekipno su osvojili drugo mesto, dok su na Okružnom takmičenju u pojedinačnoj kategoriji osvojili: Veljko - prvo i Nikola drugo mesto. Svaka čast momci!

Takođe se naša škola može pohvaliti i šahistkinjama: Milicom i Marijom Milosavljević 2/1 koje su se u Sokobanji na Državnom prvenstvu takmičile u rešavanju šahovskih problema gde je Milica bila prva - bila je brža za 1 minut i osvojila maksimalnih 9 poena; u ubrzanom tempu igre Marija je bila druga a Milica je zauzela treće mesto.

A sada - navijanje. Zadnjih nekoliko nedelja su u centru pažnje, a takođe i na meti kritika bili navijači Gimnazije, koji su svojim načinom navijanja uzburkali ovo mrtvo more od grada. Naime, naši navijači su za vreme regionalnog takmičenja u košarci i opštinskog takmičenja u fudbalu, svojim navijanjem (koje se inače može čuti u svakom gradu za vreme utakmica)

izazvali burne reakcije javnosti tj. lokalne televizije koja je gore pomenuto zadnje takmičenje „pomno“ propratila što snimanjem, što komentarima. Nešto u stilu „da su na ovaj svečani događaj senku bacili navijači Čuprijske Gimnazije svojim nekulturnim i neprimerenim komentarima“. Takođe je pomenuta i baklja koja je navodno bačena na teren, što naravno nije bilo tačno. Pirotehničkih sredstava jeste bilo ali ona nisu imala uticaja na igru. Zbog neosnovanih optužbi u televizijskom izveštaju, trebalo je uputiti demant što se, iz ko zna kojih razloga, nije desilo.

Bilo kako bilo, učenici iz drugih gradova su imali pozitivne utiske o našoj grupi navijača, izjavivši da se kod njih nikada ovako ne bi organizovali: zastave, bubanj i doboš, transparenti, prskalice, baklje i dimne bombe (potpuno bezbedne), pevanje pesama i što je najbitnije - navijači koji su zdušno bodrili svoju ekipu.

Da ne zaboravimo: u košarci smo osvojili drugo mesto a u fudbalu prvo. U svakom slučaju, događaji vredni pamćenja.

I samo da poručimo svima onima koji hoće tišinu: idite u pozorište, a ne na utakmice.

NAŠI KOŠARKAŠI

pišu: Nina Radosavljević
Ivana Marinković

Nakon velike pobeđe na opštinskom takmičenju, tim mladih košarkaša - ponos i dika naše škole, hrabro je krenuo dalje... Četiri ekipe, tribine pune, odjek navijačkih pesama i krici oduševljenja sa svakim košem praćeni glasnim aplauzom... To je bila atmosfera u hali 11. marta, kada su naši košarkaši osvojili 2. mesto na okružnom takmičenju. Evo šta su o ovom događaju rekli neki članovi tima...

P: Da li imaš uzor među profesionalnim košarkašima, i ako imaš, ko je on?

Nikola 4/2: Moj uzor je, kao i mnogima, košarkaška ikona Majkl Džordan.

P: Kakav je osećaj biti na terenu i predstavljati svoju školu?

Petar 3/3: Naravno da je lep, pogotovo uz vatrene navijače koji čine pola ekipe.

Iako su bili na tribinama, oni su bili sa nama na terenu.

P: Koji je tvoj cilj na utakmici - pobeđa po svaku

cenu ili fer igra?

Uroš 3/1: Pobeđa po svaku cenu na fer i korektan način.

P: Kakva je atmosfera među igračima dok ste na terenu?

Marko 2/2: Na terenu je sve potpuno drugačije nego van njega. Čak i osobe koje se ne slažu baš najbolje privatno, na terenu se potpuno udružuju i postajemo braća!

P: Da li je publika zaista šesti igrač na terenu?

Ilija 3/2: Naravno, imamo najbolju publiku na svetu koja nas je u prvoj utakmici dovela do pobeđe! Hvala svima koji su nas bodrili!

P: Da li negativni komentari utiču na igru?

Dušan 1/1: Na mene lično ne utiču, ali to zavisi od karaktera osobe.

P: Da li si zadovoljan postignutim rezultatima?

Darko 1/1: Naravno, uvek sam zadovoljan, i pobedom i porazom. Bitno je da smo dali sve od sebe!

ONA MOŽE SVE DA SREDI

pišu: Ivana Marinković
Nina Radosavljević

Dugo su vladale predrasude da je karate rezervisan isključivo za muškarce. Međutim, u suprotno nas je ubedila naša prvakinja Nina Živković, koja je svojim visoko nagrađivanim udarcima srušila sve stereotipe vezane za ovu borilačku veštinu.

P: Kada si počela da se baviš karateom?

O: Karateom sam počela da se bavim pre sedam godina.

P: Zašto si od svih sportova izabrala baš ovaj?

O: Izabrala sam karate zbog moje prijateljice koja je u svoje vreme bila Evropski prvak i osvojila veliki broj medalja i pehara.

P: Da li karate može da ti koristi u svakodnevnom životu?

O: Mislim da može, jer se nikad ne zna kakvi sve ljudi postoje.

P: Kako tvoji drugovi reaguju na to što se baviš ovim sportom i da li te podržavaju u tome?

O: Svi su prilično oduševljeni i maksimalno me podržavaju.

P: Šta je ono što te motiviše dok treniraš?

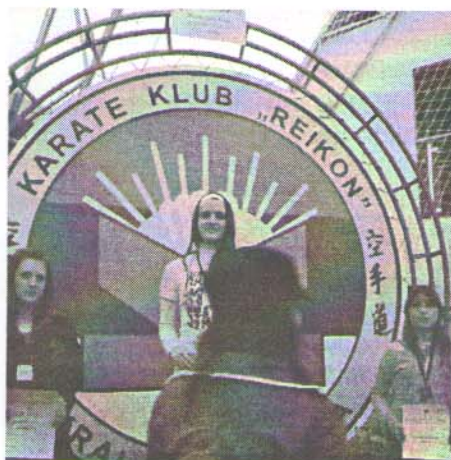
O: Uglavnom me motivišu moji drugovi, ali i osvajanje pehara i medalja.

P: Koji su tvoji najveći uspesi?

O: Imala sam dosta uspeha kao što su: četvorostruki osvajač Lige šampiona, dvostruki osvajač kupa "Miloš", državni prvak više puta, pre dve godine Evropski prvak a prošle godine drugo mesto.

P: Da li planiraš da karate postane tvoja profesija u budućnosti?

O: Ne, karate će mi i u budućnosti ostati samo rekreacija, a ne profesija.

slušao kako izvodim njegovu pesmu. On je bio zadovoljan, a to mi je najbitnije od svega." - pohvalila nam se Samardžićeva.

Dalje nam Minja otkriva da li joj je u životu više pomoglo ili odmoglo to što je ćerka Željka Samardžića.

"Nisam sigurna. Nekako ljudi uvek, ali baš uvek očekuju da sam uobražena, umišljena samo zato što sam ćerka poznate ličnosti. U osnovnoj školi su saznali tek posle 3 godine ko mi je tata i to kada je jednog dana došao po mene u školu. Društvo nije moglo da veruje. U srednjoj sam uspela to da prikrijem samo dve nedelje. U celoj školi nisam znala nikoga, sve mi je bilo novo, ali nakon par nedelja su shvatili da sam kao svi drugi. Drugarice i drugovi su mi kasnije priznavali da im je žao što su u početku imali pogrešno mišljenje o meni."

Nisam mogao da ne pitam Minju koliko je tata podržava u bavljenju muzikom i kako je savetuje.

"Njegova podrška mi najviše znači jer mi on uvek najiskrenije kaže šta misli. Kad god bih posumnjala u sebe, ohrabri me time što kaže: "Da nisam siguran u tvoje sposobnosti, u ono što ti možeš da uradiš, ne bih mogao da te podržavam. Rekao bih ti sedi mala, čuti! Radi nešto što znaš. Znam i koliko voliš muziku. Biću uvek tu da te posavetujem i da ti pomognem." Minja kaže kako joj tata često govori da je nabitnije da bude svoja i da radi samo ono što je ispunjava. "Blagoslovena sam roditeljima i sestrama koje me uvek podržavaju." - kaže Minja.

Minja Samardžić nam otkriva da sluša pop muziku, pre svega stranu i sluša sve osim, kako kaže, 'metalne' muzike. A da li ima uzora?

"Mogla bih reći da mi je trenutno uzor Tejlor Svift sa kojom bih volela i duet da snimim. Ta

devojka me svaki put fascinira. Divim joj se. Pravi magičnu muziku, izvodi je u svom fazonu, i to fenomenalno."

Ova talentovana devojka se može pohvaliti i novim singlom. Ja bih ga nazvao hitom na prvo slušanje. Pesa se zove 'Alkatraz' i govori o tome kako su poznata lica zatvorenici i kako bi se ponekad rado vinuli u visine i leteli kao ptice - slobodno.

"Alkatrazom sam izuzetno zadovoljna, pogotovu komentarima kojih ima iz dana u dan sve više. Marina Tucaković i Romario su radili tekst i muziku. Držala bih se njih i u budućnosti jer su savršen spoj. Upravo rađe na ostalim pesmama. I ako bude sreće, možda do leta izade moj album prvenac."

Da li maštaš ili se bojiš Alkatraza o kome pevaš, kada budeš bila dovoljno popularna da ćeš zaista poželeti da kao albatros letiš nebom sa nekim zagrljena kako bi se sklonila od javnosti i kamera?

"Ovo je zaista odlično pitanje, mada nisam baš mnogo razmišljala o tome. Sigurno da, kad bih bila popularna, i kad bi me prepoznavali na ulicama, bilo bi trenutaka kad bih želela da odem na mesto gde bih bila opuštena i slobodna. Znam to po tati. Iako obožava svoj posao i sve što ide s njim, nekad zna da bude veliki teret."

Za kraj razgovora Minja nam otkriva šta je to što je čini srećnom i da li se uobrazila sada kada je sve prisutnija u medijima.

"Srećnom me čini sve vezano za sagu Sumrak. (smeh) Već više od dve godine sam opsednuta celom pričom Stefani Majer. Imam izlepljene postere Roberta Patinsona po sobi. Svaku knjigu sam pročitala po 5 puta! I još uvek mi nisu dosadile. Jedva čekam da imam neku pauzicu od fakulteta pa da krenem iz početka."

"Kako u poslednje vreme nemam baš dovoljno slobodnog vremena, ne stižem da se vidim sa svima iz društva. Tako da me polovina društva stalno zeza kako sam zaboravila na njih i kako sam se uobrazila. Ali, naravno, oni uvek znaju prave razloge zbog kojih se ne vidamo."

Mi joj želimo mnogo sreće u svemu što radi, pa bila to muzika, fotografija ili nešto treće. I naravno, nadamo se njenom debitantskom albumu. Vama samo preporučujem da brzo na YouTube-u ukucate "Minja Samardžić" i poslušate njene pesme 'Alkatraz' i 'Petak uveče'.

IVER NE PADA DALEKO OD KLADE

Intervju sa Minjom Samardžić

piše: Nemanja Milutinović

Da iver ne pada daleko od klade, dokaz je Minja Samardžić - ćerka popularnog pevača Željka Samardžića. Ova devetnaesto-godišnjakinja, rodom iz Mostara, iza sebe ima dve pesme, jedan festival i mnogo ljubavi prema muzici. U ovom intervjuu upoznaćete Minju, onakvu kakva ona zaista jeste. Mlada, talentovana, zabavna i sa ogromnom podrškom porodice. Minja već dugo živi u Beogradu gde je završila srednju grafičku školu, a trenutno studira fotografiju na Novoj akademiji umetnosti. Pročitajte i kako je bila na samo par koraka od Evrovizije, koliko joj je pomoglo to što je ćerka Željka Samardžića, ali i šta je to što je čini srećnom.

Za sebe kaže da je zaljubljena u muziku, a pošto se u njenoj kući uvek pevalo i igralo, kao mala želela je da bude samo jedno - pevačica.

"Kad sam imala oko 8 godina tata me je naučio da sviram tri akorda na gitari. Ostale sam sama naučila, tako da se može reći da sviram gitaru. Mada ne verujem da bih samouvereno mogla da izađem s njom na binu." - kaže Minja koja dodaje da gitaru koristi samo za svoju dušu.

Minja je prvi put javno nastupila na Beoviziji 2009, gde je nastupila sa pesmom 'Petak uveče'.

"'Petak uveče' je bio poklon Marine Tucaković za moj 18. rođendan. Bila sam prosto oduševljena pesmom pa sam je predala na konkurs za Beoviziju. Pesa se na moju veliku sreću našla na listi pesama "Beovizija 2009". To je bio moj prvi nastup, samim tim nisam očekivala da sve bude

odlično. Molila sam Boga samo za par stvari - da ne zaboravim tekst, da se ne sapletem i da ne zakreštim nasred bine. Prve dve stvari se, hvala Bogu, nisu desile... A za treću - pa, to je razlog što još uvek nisam smogla snage da odgledam ceo snimak svog nastupa." - govori Minja kroz smeh.

Da je imala malo više sreće, mogla je i ona da nas predstavlja na Evroviziji ove godine. Bila je na audiciji kod Gorana Bregovića, ali je na kraju ipak bila izabrana Emina Jahović za revijalno takmičenje. Iako ne voli festivale, ovo je bio poziv koji, kako kaže, nije mogla da odbije.

"Imala sam nekoliko ponuda za festivale, ali sam ih odbijala jer je to veliki stres. Sama se ne bih prijavljivala, ali kad dobijete poziv od Gorana Bregovića - kako ga odbiti? Ja sam njegov veliki fan. Izuzetno ga cenim i poštujem kao čoveka i umetnika. Bilo mi je potpuno nestvarno kad mi je rečeno: "Minja, na listi si jedna od 9 osoba za pesmu Evrovizije. Dođi sutra u 10 ujutru na kasting". Te noći nisam spavala od uzbuđenja. Plašila sam se jer, iako sam godinu dana ranije 'probila led' na Beoviziji, ova se razlikovala jer sam maltene već bila u finalu. Dala sam sve od sebe i otpevala demo snimak što sam bolje mogla. Nije bilo lako s obzirom na to da su kamere sa svih strana non-stop snimale, a moj idol me je posmatrao sve vreme i

S obzirom na to da je ova profesorka završila školu u kojoj danas radi, pitali smo je da li joj se više dopada Gimnazija u kakvu je ona išla ili ova danas...

Profesori su se promenili na bolje. Mislim da je malo drugačiji odnos, prijatniji, drugarskiji. Nije bilo loše ni kada sam ja išla u školu, ali mislim da su sada fleksibilniji svi. Krenuvši i od zakona koji nas tera da ponekad čak zadiremo i u anarhiju, ali sa druge strane postoji i neki razuman odnos koji treba da postoji između učenika i profesora. E, sad neću da ti kažem koji mi se period više sviđa jer biće kao što stari ljudi kažu "Naša generacija što je bila, to i više nikad!" (smeh). Neću to da kažem! Tada je bilo više reda, pa mi kažu da je bilo lakše raditi. Ali sada mi se sviđa to što su đaci aktivni van škole. Da li je to Kancelarija za mlade, novinarska sekcija, parlament... Postoji dosta vanškolskih aktivnosti i to je fenomenalna stvar i to je pravi gimnazijalac, a ne samo onaj koji čuti i buba. Naravno, nisu svi uključeni u njega, ali i ne treba. Bila bi gužva.

U daljem razgovoru smo od profesorke Ilić saznali da se ne trudi da bude stroga. "Treba da se naučimo da poštujemo dogovor. Naravno, osim u izuzetnim prilikama kad treba odustati. Ali se ne trudim da budem stroga."

Pored standardnih želja svih devojčica da budu balerine i stjuardese kada porastu, profesorka engleskog kaže da bi rado bila pevačica i PR menadžerka.

"Da znam da pevam sigurno bih bila pevaljka (smeh). Ili bih svirala neki instrument... To sada verovatno mislim jer ne znam da pevam... Ali, volela bih da budem i PR menadžer. Samo, u vreme kada sam ja studirala sa takvim školama mogla sam samo da budem neki direktor u nekoj društvenoj firmi. Znače, oni sa velikim stomacima i brkovima."

Poznati ste po svom avanturističkom duhu. Šta je najzanimljivije što ste probali?

"Probala sam bandži-džamp. To je bilo najekstremnije. Volim sve sportove na vodi. Skuter na vodi mi je posebno zadovoljstvo. Probala sam i jako mi se dopao rafting. Ali, mnogo je manje strašno nego što je kada se gleda. Sedi se na ivici čamca i dole je upletena mreža u koju zavučete noge, tako da ne možete da ispadnete. To je bilo u Crnoj Gori – kanjon Tare, najveći kanjon u Evropi, drugi u Svetu... Tamo smo se spuštali Tifranom, to je ta neka najozbiljnija tačka." – priča profesorka avanturista i dodaje da voli da skija.

Ako je tačna ona da ljubav na usta ulazi, onda za profesorku Mariju Ilić nema zime kada je ljubav u pitanju. Zna da kuva čak i pasulj!

"Znam da kuvam! Naučila sam na fakultetu. Sve volim da kuvam. Pasulj obožavam i da jedem i da kuvam. Ne znam da spremam sarmu... Za to ipak treba da 'imate ruku'. Sve ostalo znam. Naučićete na fakultetu. Tamo je najlakše jer se najbolje uči uz društvo i kad se kuva za društvo."

Za kraj razgovora profesorka Marija nam je otkrila da voli da gleda dramu i horor. Preporučuje nam "Salemovo", film koji je rađen po knjizi Stivena Kinga. Dodaje da voli da čita Andrića i Pavića. "Hazarski rečnik nisam pročitala u srednjoj školi, ali sam ga zato posle čitala više puta." Kaže da sluša rok, džez, bluz...

Iako smo više puta pokušali da je uhvatimo da nam kaže koje joj je omiljeno odeljenje, profesorka Marija, razredna 1/1, naglašava da nema omiljeno odeljenje i omiljenog učenika.

ZAUVEK ĆU DA SE ŽURKAM!

intervju sa profesorkom engleskog jezika Marijom Ilić

piše: Nemanja Milutinović

Kada smo tražili profesora koji bi bio dobar za intervju, tražili smo nekoga ko je zanimljiv, šaljiv, da ga učenici vole, da ga učenici ne vole... Takva je profesorka engleskog Marija Ilić.

Iako smo morali malo da je ubedujemo kako bi pristala na intervju, vredelo je. Ona ima uzbudljiv društveni život, puna je energije i, što je najvažnije – zna da kuva. Rado se seća gimnazijskih dana i otkriva nam da je i njena generacija obavezno spavala posle škole!

Iako joj nisu daleko, profesorka Marija se sa velikim uzbuđenjem seća svojih srednjoškolskih dana...

"Bili su lepi, super. Često pričam učenicima da je najbolja zabava bila tada. Fakultet je druga stvar, ali nigde takvu bliskost i jedinstvo nemate kao u srednjoj školi. I treba da bude tako."

Zamolili smo je da nam prepriča jedan svoj dan iz vremena kada je išla u Gimnaziju.

"Obavezno se spavalo posle škole. Kada dođem kući, popijem kafu sa majkom, onda ručam

i spavanje. Sat, dva... Ne treba preko dva, jer ako preteramo, nema ništa od bilo koje aktivnosti. Posle toga ili učimo ili izađemo negde, pa onda učimo. Mada, to kad ostavite učenje za posle izlaska, od toga nema ništa. Razlika je u tome što ste vi sada često na internetu, kompjuteru... Ja sam često skidala reči iz pesama, to mi je bila zabava. Verovatno mi je engleski od tada interesnatan."

Da li vam nedostaju žurke iz vremena kada ste bili srednjoškolac i student i koliko danas imate vremena za zabave sa prijateljima?

"Ne, ne nedostaju mi, još uvek se žurkam. Samo je to danas drugačije. U srednjoj školi je to bilo mnogo uzbudljivije. Nismo uvek imali para koliko smo hteli. Zavisili smo od toga koliko nam para daju, dokle i gde nas puštaju. Ali, bilo je uzbudljivije jer smo nekada morali da lažemo gde smo bili i da nismo bili tako daleko od kuće kao što jesmo." – priča profesorka Marija i dodaje da nikada neće prestati sa žurkama. "Bez obzira na porodicu, čovek mora da ima društven život. Naravno, manje nego kada je u srednjoj ili na fakultetu."

Knjige Karen Suzan Fesel su prevedene na više od 11 svetskih jezika, 2 su čak i školska lektira za osnovnu školu u Nemačkoj, odnosno Tajvanu. Ideja vodilja njenih knjiga jeste porodica, ali ukoliko želite da saznate više o mladima u Berlinu, to možete uraditi čitajući neku od njenih knjiga. Samo, najpre morate da sačekate da budu prevedene na srpski jezik.

Na kraju smo iskoristili priliku i još malo popričali sa ljubaznom Karen.

Da li ste čitali dela nekih srpskih pisaca?

Čitala sam Boru Stankovića, ali ne mogu trenutno da se setim naslova. Trenutno čitam Ivu Andrića, „Na Drini ćuprija“.

Šta je to što vam se od srpske hrane najviše dopada?

(smeh) Problem je zato što ne jedem meso, a ovde se jede mnogo mesa. Ono što mi se dopada jeste šopska salata, srpska salata, a sinoć sam probala i pohovani kačkavalj. Takođe veoma rado jedem i mnogo mi se dopada prebranac. Ipak, pošto sam stigla sinoć, nisam imala prilike da probam mnogo toga.

Koje su sličnosti i razlike između Nemačke i Srbije?

Postoje i sličnosti i razlike. Ovde je nekako interesantno. Ljudi su hrabri i puni volje za životom. Nemci su malo plašljiviji u tom pogledu. Što se tiče mladih, ovde je zanimljivo, ali i napeto. *Mladi Nemci se brže osamostaljuju.* I tamo mladi vole da uživaju, ali u isto vreme razmišljaju šta dobro da urade. Praktičniji su.

Kakva je bila današnja publika?

Super. Primetila sam da su me neki malo razumeli, a neki dosta dobro, ali se nadam da su svi večeras uživali. Publika je u svakom slučaju bila divna. Dopada mi se vaša škola, ljudi su ljubazni. Veoma se radujem što sam bila ovde, to mi je pričinilo zadovoljstvo.

I nama je njena poseta takođe bila prijatna. Na kraju je podelila svoje autogramе gomili znatiželjnih učenika Gimnazije, ali i osnovcima iz Paraćina, koji su, bar što se komunikacije sa Feselovom tiče, bili smeliji i otvoreniji od učenika naše škole. I na kraju nam ostaje samo da se nadamo da će nas, u narednom periodu, poseti još neka ličnost iz kulture. Ako ne iz inostranstva, onda barem iz naše zemlje.

GIMNAZIJO, GUTTEN TAG!

piše: Nemanja Milutinović

„Zvezde po imenu mama“, „Lice od kamena“, „Maks u oblacima“... Verujem da vam nazivi ovih knjiga ne znače mnogo. Ali ako vam kažem da je tvorac ovih dela nemačka književnica koja je posetila našu školu novembra prošle godine, možda će vam naredna priča biti zanimljivija.

Prilika profesorkama nemačkog jezika i njihovim učenicima da praktično primene svoj rad, odnosno znanje, bila je više nego povoljna. Karen Suzan Fesel, pisac dečjih knjiga i knjiga za srednjoškolce, promociju svoje knjige „Maks u oblacima“, koja je održana u Kosoj sali ćuprijske Gimnazije, počela je rečima na srpskom: „Dobro veče, dobar dan. Kako ste?“ Ovo je, pored dobrodošlice koju je poželela profesorka nemačkog jezika Zorica Jončić, bilo jedino što se te večeri moglo čuti na našem jeziku.

Karen je najpre objasnila kako je, kada je

bila mala, želela da bude spisateljica. Nešto kasnije, u tinejdžerskim danima želela je da peva u bendu, ali na kraju je ipak izabrala ono što je njena najveća životna ljubav. Iskoristili smo priliku i malo porazgovarali sa Karen Suzan Fesel.

Kada ste shvatili da je pisanje vaš životni poziv?

To je bilo moje zanimanje snova još kad sam bila mala, kad sam imala pet godina. Ali nikada ne možeš biti siguran dok ne probaš i dok to ne uspe. Ja sam prvo morala da napišem par knjiga i onda sam saznala da je to to.

Karen nam je još i rekla kako je, da bi se izdala jedna knjiga, potrebno mnogo sreće i da to nije najisplativiji posao na svetu. Ispričala je kako je, da bi objavila knjigu, morala da pređe iz svog rodnog mesta u veći grad. Tako se odselila u Berlin. Tamo je studirala čak tri strana jezika. I pored toga što su joj mnogi govorili da pisanje nije pravno zanimanje, ona je pored studija čak trinaest godina radila kao kurir na biciklu i tako je zaradila za izdavanje svoje prve knjige. Suzan Fesel se na promociji dosta posvetili zaradi, pa nam je objašnjavala kako pisac od prodaje knjige dobije samo pet procenata i još je objasnila kako se od ovog posla ne možete obogatiti. Ali, ipak je spomenula i primer Džoane Rouling, tvorca Harija Potera, kao najbogatije žene Velike Britanije.

Poneseni njenim računicama, pitali smo je i da da jedan savet mladima. Da li u životu treba da se bave onim zanimanjima koja vole ili onim koja su finansijski isplativija?

Čovek mora da se odluči čime će da se bavi... *Najbolje je da u životu radi ono što voli, da pita svoje srce šta želi.* Naravno, još je bolje da mu ono što voli donosi dobru zaradu.

Ova spisateljica interesantne frizure, u prepunoj sali je pročitala nekoliko stranica svoje nove knjige „Maks u oblacima“ o kojima je želela da diskutuje sa prisutnima, ali su učenici naše škole u delu programa koji je bio predviđen za diskusiju, naravno na nemačkom, bili neobično tihi.

Da li i u kojoj meri postoji rivalstvo među vama?

D: Ne, definitivno ne!

A: Planirao sam da Katarini i Dušanu smestim, da ne dolaze poslednjih mesec dana u školu, ali sam ipak odustao od toga. (smeh) Naravno, šalim se, mi smo najbolji drugovi.

K: Ne, nikako. Svakog dana smo zajedno, stvarno se lepo družimo. Nas troje smo bliski dosta i privatno i nikakve pomisli o rivalstvu nema, čak ni ne razgovaramo o tome, o samom procesu izbora đaka generacije, zaista ne.

Jeste li vi štreberi?

A: Ako je štreber neko ko teži za znanjem onda jesam i to ponosno kažem! Ako će neko mene da ismeva zbog toga što ja želim da po završetku gimnazije upišem željeni fakultet i da nađem dobar posao koji će mi omogućiti dobar život, onda neka to slobodno rade, jer ja znam koji su moji životni ciljevi. A ti koji samo pričaju i ismevaju druge, ništa neće učiniti.

K: Ne, nisam štreber.

Štrebera doživljam kao nekoga ko mnogo više vrednuje ocene od znanja. Mnogo više vrednujem znanje i nisam neko ko juri ocene.

D: Mislim da nisam. Ali pojam štrebera u našem jeziku nije baš dobro definisan. Štreberom se ne smatra onaj koji uči i postiže dobre rezultate, već neko ko sve to gleda sebično i čuva samo za sebe. Neko ko je tuži-baba u odeljenju da bi uzvisio sebe i neko ko se ulizuje profesorima. Mislim da niko od nas ovde nije štreber.

Šta je to što vas je održavalo i motivisalo sve ove godine. Jeste li imali neku amajliju, lajtmotiv ili su to možda sreća i trud?

A: Pa ono što je mene motivisalo je inat, taj srpski inat. Inat se probudio u meni zato što, kada sam upisivao Gimnaziju, to su bile tolike predrasude što se tiče mog znanja koje sam nosio iz osnovne škole, prvenstveno od strane mojih roditelja. Jedino što sam želeo jeste da dokažem svima koji su sumnjali u mene da ja vredim!

K: Moja motivacija za ove četiri godine je bila zapravo samo gradivo u školi. Dakle, izabrala sam gimnaziju zato što to volim. Ona mi je pružila širok spektar informacija. Mogu slobodno da kažem da volim školu, volim da učim i to je ono što me je

motivisalo da napradujem. Razne sekcije, filozofska, novinarska, sociološka, jedno vreme na početku bila je to i literarna, zatim Đački parlament... Sve te stvari su meni život u Gimnaziji učinile jako lepim. I mislim da nisam protračila svoje vreme u ovoj školi.

D: Mene je najviše motivisala želja da spoznam svet oko sebe i onda sam težio uvek da pročitam nešto novo, da saznam, jer neprijatna mi je činjenica da postoje neke stvari oko mene o kojima ništa ne znam. Uvek su me održavali i drugovi. A što se amajlije tiče, sad u četvrtoj godini sam napravio amajliju. Možda mi se probudio osećaj da je kraj srednje škole, kraj jednog perioda života. Imam ogrlicu gde kačim spajalice svih mojih drugova koje me na neki način simbolično spajaju sa njima uvek.

Kako vidite sebe za dvadeset godina?

Koji vam je životni cilj?

A: Moj životni cilj jeste da budem uspešan hirurđ koji će otići negde u Afriku kako bi pomogao ugroženim ljudima, ali sebe vidim i kao nekog

mirovnjaka koji neće samo da leči ljude, već moja uloga bi bila i širenje kulture i podučavanje te mlade dece koja nemaju uslova za učenje stranih jezika i običaja. Ja takođe želim da upoznam tuđe običaje... I želim da moja egzistencija u ovom svetu bude korisna i upamćena.

D: Svet napreduje neverovatnom brzinom, drugačiji je mnogo nego pre 30 godina i ne možemo ni da zamislimo kako će izgledati

za 30. Obično volim tako da se prepustim da me život nosi, ali to nekad nije korisno jer moramo da imamo neku predstavu. Pošto planiram da upišem medicinu, vidim sebe za 20 godina kao lekara koji će da se bori za ljudske živote i na taj način dam jedan doprinos svetu.

K: Moj primarni cilj jeste da budem korisna. Mislim da me znanje da sam korisna svojoj porodici, svojoj školi ili gradu održava u svakom trenutku. U budućnosti, nadam se da ću biti korisna i svojoj državi. Ono što nikako ne želim da mi se desi jeste da me vreme pregazi. Zato što jednostavno ne želim da budem još jedna osoba koja je ostala zarobljena u jednom vremenu i da pričam o vremenu kada sam ja bila mlada. Ne, pratću vreme, njegove promene, trudiću se da učinim nešto dobro za svet oko sebe, da budem korisna i da promenim stvari koje nisu dobre, i nadam se da ću u tome uspeti.

SASVIM OBIČNI

piše: Nemanja Milutinović

Da li je novi, odnosno prvi Pravilnik o odabiru učenika generacije doneo olakšanje pri odabiru najboljeg, čućemo ovih dana. Ove godine kandidati za titulu đaka generacije bili su Katarina Stanković i Dušan Todorović iz 4/3, kao i Aleksandar Lazić iz 4/2. Đak generacije za školsku 2009/2010. godinu je Dušan Todorović. Ovaj intervju je vođen pre nego što je bilo odlučeno ko je đak generacije.

Novi pravilnik između ostalog predviđa po prvi put glasanje učenika četvrtre godine, za razliku od prethodnih godina kada je odluku o đaku generacije donosilo isključivo nastavničko veće. Tako da verujem da će odluka o najboljem u generaciji biti realnija u odnosu na prethodne godine samim tim što će svoje mišljenje o kandidatima za đaka generacije moći da izraze i oni sa kojima provode veći deo dana... Hoće li kao potvrda njihovog truda, učenja, takmičenja, ali i pomoći drugima i zalaganja za bolju klimu u školi doći i titula 'đak generacije', mnogo je manje važno od činjenice da su svo troje podjednako vispreni, pametni, svesni sveta oko sebe i nadasve dobri prijatelji.

Da li više učite ili se družite?

Aleksandar: Više se družimo, definitivno.

Dušan: Pa, više se družimo.

Katarina: Svakako se više družimo.

Kada ste krenuli u gimnaziju, da li ste planirali da budete đaci generacije, da imate odličan uspeh, da idete na takmičenja, ili je to došlo spontano, samo od sebe?

D: Ja ne mogu da kažem da sam baš planirao da budem đak generacije, ali sam planirao da idem na takmičenja, u Petnicu... I to mi je bio cilj, a to što su me predložili za đaka generacije nekako je usput došlo sa ovim...

A: Ne, nikada nisam ni sanjao da ću da budem kandidat za đaka generacije zbog toga što, kada sam upisivao Gimnaziju, moj jedini cilj bio je da

steknem što veće znanje i da se trudim da ne polažem razrede, kao što su moji roditelji mislili (smeh). Tako da ovo što sam postao kandidat za đaka generacije, to je više neki progres koji sam doživeo u Gimnaziji što se tiče drugara, jer biti đak generacije je i odnos drugara prema tom učeniku.

K: Ne, zaista. Kao i u osnovnoj školi, pošto sam bila đak generacije i u osnovnoj školi i ovo je nekako došlo neplanirano. Celu gimnaziju sam se trudila da steknem što više znanja, posebno iz onih predmeta koji su meni bliski. Mislim da sam u tome uspela, tj. da sam skupila dovoljno znanja, a ovo što su me kandidovali za đaka generacije, zaista nisam očekivala, ali mislim da jeste opravdano, ipak.

A koliko priželjkujete titulu đaka generacije?

K: Ja zaista kao učenik ne bih imala ništa od toga da budem đak generacije. Kao što znamo to se nigde neće bodovati, neće pisati, ništa ja lično od toga neću imati, sem što ću nekome moći da kažem da sam u srednjoj školi bila đak generacije, što mi nije neka lična satisfakcija.

A: Iskreno, nimalo, jer smatram da su druga dva kandidata kvalitetnija,

bolja i kvalifikovanija od mene. A iskren da budem, nemamo nikakve koristi od toga. Naravno, samim tim što sam kandidovan za đaka generacije, gajim neke takmičarske ambicije...

A kako smatraš koncept ove titule? Da li možda to može da bude potvrda tvog truda i borbe ove četiri godine?

A: Više shvatam da je to neko poštovanje koje ja imam u svojoj generaciji među svojim drugovima. I to što sam ja uopšte priznat od strane svojih drugova je za mene veće priznanje nego bilo koja druga diploma.

D: Ja se slažem sa Aleksandrom da će meni veća nagrada biti poeni koje budem dobio od drugova, i to da me generacija podrži nego ti poeni koje imam na osnovu svojih takmičenja. Ipak, svakako bih bio ponosan na sebe da imam tu titulu!

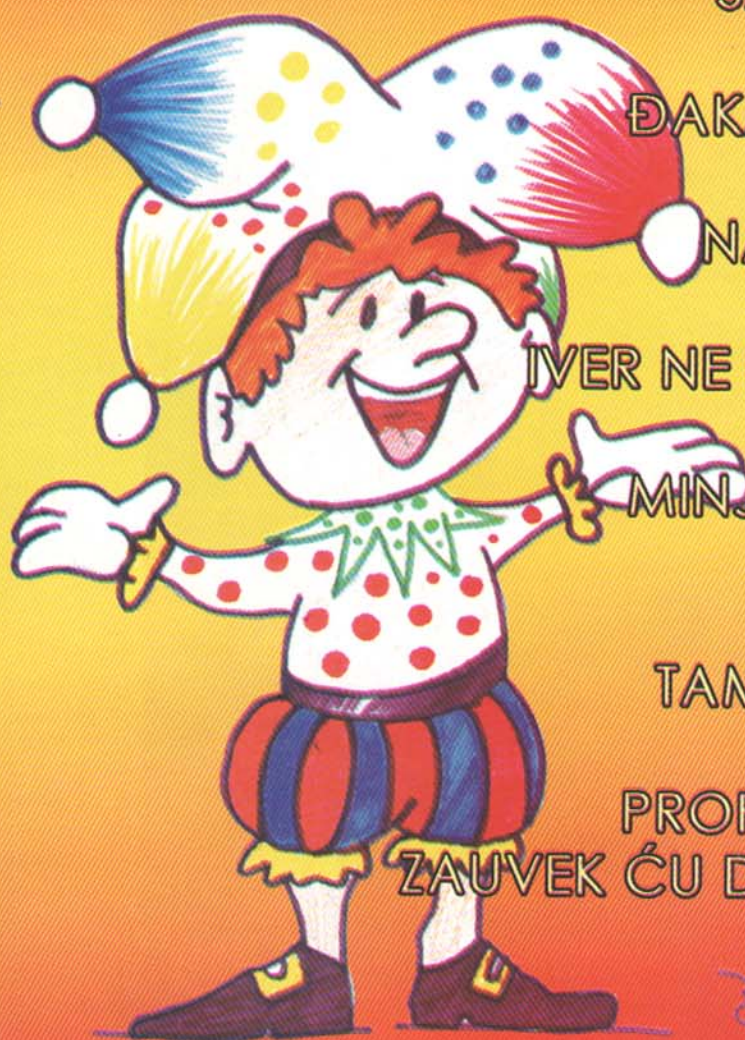

**EKSKURZIJA UČENIKA III RAZREDA
BUDIMPEŠTA, PRAG, BEČ**

AVANGARDA 14

List učenika Gimnazije u Čupriji
maj 2010.

SASVIM OBIČNI:
KANDIDATI ZA
ĐAKA GENERACIJE

NAŠI KOŠARKAŠI

IVER NE PADA DALEKO
OD KLADE:
MINJA SAMARDŽIĆ

UPOZNAJTE
TAMARU NIKOLIĆ

PROF. MARIJA ILIĆ:
ZAUVEK ĆU DA SE ŽURKAM!

SPECIJALAN BROJ: INTERVJUI